

அலை

11

ஆசிரியர் குழு:-

ஐ. சண்முகன்
மு. புஷ்பராஜன்
அ. யேசுராசா

சித்திரை—வைகாசி

1978

ரூபா 1-25

பிரிதல்...

மாமலை,
சரிவாசு பாதை சண்முகனால்.
நேற்றுத்தான்,
"என்னைமறவாதே" என
காதலோடு அவன், வேண்டினான்
இன்று வெறுங்காதலும்,
இடையவின் அழு குரலும்மட்டும்.

தாய் ஊற்றினருகில்,
"செடார்" மரங்கள் அகப்படுத கின்றன.

(1914)

ரஷ்ய மொழியில்:- அன்ன அஹ்மத்தோலா.
ஆங்கிலம் வழியாக
தமிழில் :- அ. யேசுராசா.

மார்க்சியவாதிகளும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

மைக்கல் லோவி.

தமிழாக்கம்: ச. ஜே. கனகரட்ண

தேசப்பிரிவினாவாதத்திற்கு எதிரான
தீவிர இடது சாரிகள்.

தொழிலாளி வர்க்க சர்வதேசியத்தின்
பேராய், தேசப்பிரிவினை வரதத்தை லக்ஸ்
செம்பெர்க், பன்னகோபெய், இராட்ஸ்கி
(1917க்கு முன்னர்), ஸ்ரூசர் போன்ற தீவிர
இடதுசாரிப் போக்காளர் எதிர்த்தனர்.
(வெவ்வேறு அளவிலும், சில வேளைகளில்
முற்றிலும் வேருள வடிவங்களிலும், தேசிய
இனப்பிரச்சினை குறித்து இப்போக்காளர்
கடைப்பிடித்த கருத்துநிலைப்பாடே இவர்
கணுக்கும் வெனினுக்குமிடையே (மற்றும்படி
மார்க்சிய, புரட்சிகர அணுகு முறையில்
வெனினுக்கு இவர்கள் கெருங்கியிருந்தபோ
திலும்) நிலைய முக்கிய கருத்து வேறுபா
டுகளில் ஒன்றுயிருந்தது.

ரோசா லக்ஸ்செம்பெர்க்

போலிஷ் சமூகவுடைமைக் கட்சிக்கு
எதிராக—போலாந்தின் சுதந்திரமே இதன்
குறிக்கோள்—1893இல் ரோசா லக்ஸ்செம்
பெர்க் போலாந்து ராஜ்யத்தின் சமூகஜன
நாயக கட்சியை நிறுவினார்; மார்க்சிய, சர்
வதேசியகொக்கைத் திட்டத்தை கொண்ட
தாக இக்கட்சி விளங்கிற்று. 'போலாந்திற்கு
சுதந்திரம்' என்ற கோஷத்தை ரோசா
வும் அவரது தொழிற்சங்கம் உறுதியாக
எதிர்த்தனர். மாருக், ரஷ்யாவின் தும்
போலாந்தின தும் தொழிலாளி வர்க்கங்களின்
கெருங்கிய உறவுகளையும் (பொது தலைதி
ணையும் அவர்கள் வற்புறுத்தி போலிஷ் சமூக

வுடைமைக்கட்சியை சமூக-தேசபக்த கட்சி
யென (ஓரளவு சீயாயத்தடன்) கண்டித்தனர்.
எதிர்காலத்தில் உருவாகவிருக்கும் ரஷ்ய ஜன
நாயகக் குடியரசில் பிரதேச கயாட்
சியை—சுதந்திரத்தை [அல்ல—பெறுவதற்கு
போலாந்து ராஜ்யம் (சார்மன்னர் பேரரசு
சில் இணைக்கப்பட்டிருத்து போலாந்தின் நிலப்
பரப்பு) முனைய வேண்டும் என்பதே அவர்
களது கருத்து, போலாந்தின் விடுதலை—
செக்கோஸ்லவாக்கியா, அயர்லாந்து, அல்
சேஸ்—லோரெயின் போன்ற நாடுகளின்
விடுதலையைப்போல் — வெறும் முயற்
கொம்பு என்று தொழிலாளி வர்க்கத்தின்
ஒன்றினையும் அரசியல் போராட்டத்திற்
குப் பதிலாக 'மலட்டுத்தனமான தேசிய
இனப் போராட்டங்கள்' மேற்கொள்ளப்
படுவதை, லக்ஸ்செம்பெர்க் எதிர்த்தார். இந்
தக் கருத்துநிலைப்பாட்டிற்கான கொண்கை
அடித்தளங்கள் அவர் கலாநிதிப் பட்டத்
திக்கென மேற்கொண்ட ஆய்விருத்து
(“போலாந்தின் கைத்தொழில் அபிவி
ருத்தி” (1893) பெறப்பட்டன. இந்த ஆய்வு
வற்புறுத்திய முக்கிய கருத்து வருமாறு:
ரஷ்ய சந்தைகளின் உதவியால் போலாந்து
கைத்தொழில் அபிவிருத்தியை எய்தி வரு
கின்றது. எனவே ரஷ்ய பொருளாதாரத்தி
லிருந்து தனித்து வேறுபட்டு போலிஷ்
பொருளாதாரம் இனிமேல் இயங்க முடி
யாது. நிலமானியப் பரபுக்களின் இலட்சியமே
போலாந்தின் சுதந்திரம். கைத்தொழில்

அபிவிருத்தி இந்த இலட்சியத்தின் அடித்தளத்தைக் கட்டித் துவட்டது. போலீஷ் முதலாளிவர்க்கு கமோ (அதன் பொருளாதாரம் ரஷ்ய பொருளாதாரத்தில் தங்கியிருக்கின்றது.) போலீஷ் தொழிலாளிவர்க்கு கமோ (ரஷ்ய தொழிலாளிவர்க்குத்துடன் புரட்சிகர இணைப்பை ஏற்படுத்துவதிலேயே இதன்வரலாற்று நலன்கள் சார்ந்துள்ளன.) தேசியவாதிகளல்ல. சிறுமுதலாளிவர்க்கும் முதலாளித்துவத்திற்கு முற்பட்டமட்டத்தினருமே ஒன்றிணைந்த, சுதந்திர போலாந்தைப்பற்றி இன்னும் கற்பனைக்கோட்டைகள் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

“தேசிய இனப்பிரச்சினையும், சுயாட்சியும்” என்ற தலைப்பில் 1908 இல் லக்ஸ் செம்பெர்க் எழுதிய கட்டுரைத் தொடர்பல சர்ச்சைகளைக் கிளப்பின. (குறிப்பாக வெளின் அதனைச் சாடினார்.) அத்தொடரில் முன்வைக்கப்பட்ட முக்கிய — அதிக சர்ச்சைக்குரிய — கருத்துக்களாவன: 1) 19ம் நூற்றாண்டுக் கற்பனாவாதிகள் முன்வைத்த ‘வேலை செய்வதற்கு உரிமை’ போன்று, ‘தங்கப் பாத்திரங்களில் உண்பதற்கு’ ஒவ்வொருவனுக்கும் உரிமை — நகைக்கத்தக்க — உரிமை போன்று, சுயநிர்ணய உரிமையும் கருத்தியலான; பெளதிகவதி உரிமையே. 2) ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தினதும் பிரிந்து செல்லும் உரிமையை ஆதரிப்பது உண்மையில் முதலாளித்துவ தேசிய வாதத்தை ஆதரிப்பதாகும்; ஒரே சீரான, ஒத்ததன்மை உடையதாய் தேசிய இனம் இருப்பதில்லை — அதனுள் இருக்கும் ஒவ்வொரு வர்க்குத்துக்கும் முரண்பட்ட கலன்களும் ‘உரிமைகளும்’ உண்டு. 3) பொருளியல், நோக்கில் சிறு தேசிய இனங்களின் சுதந்திரம் — குறிப்பாக போயாந்தின் விடுதலை — பொதுப்படையாக வெறும் கனவே; வரலாற்று நியதிகள் அதனை ஒப்பவில்லை. லக்ஸ் செம்பெர்க்கைப் பொறுத்தவரை, இந்த விதிக்கு ஒரு புறமட்டமட்டம்தான் இருந்தது: துருக்கிய பேரரசின் போக்கன் தேசிய இனங்கள் (கிரேக்கர், சேர்பியர், பஸ்கேரியர், ஆர்மேனியர்). இத்தேசிய இனங்கள் துருக்கியைவிட பொருளாதார சமூக, கலாசார மேம்பாடு எய்

தியிருந்தன; சீர்குலைந்து கொண்டிருந்த துருக்கியப் பேரரசு இத்தேசிய இனங்களுக்கு பாரிய சமையாய் இருந்தது. 1896 தொடக்கம் (கிரீட் என்னும் தீவில் கிரேக்க தேசிய இனக்கிளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து) லக்ஸ் செம்பெர்க் துருக்கியப் பேரரசு சட்டே முடியாதது — கிரியியன் போர்காலத்தில் மார்க்ஸ்கடைப்பிடித்த கருத்து நிலைக்கு இது மாறுபட்டிருந்தது — அது தேசிய அரசுகளாக சிதைவுறுவது வரலாற்றின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதது எனக் கருதலானார். சிறு தேசிய இனங்களுக்கு எதிர்காலமில்லை என்ற தனது கருத்தை அரண் செய்வதற்கு லக்ஸ் செம்பெர்க் எங்கெங்கெட்டுரைகளை (‘வரலாற்று அடிவழிவராத தேசிய இனங்கள்’ பற்றியவை) மேற்கோள் காட்டினார்.

1ம் உலகப் போர் மூண்டது ம் சமூக-தேசபக்த பேரலை ஐரோப்பாவை மூழ்கடித்தது: 1914 இல் இதற்கு பலியாகாத இரண்டாம் அகிலத்தின் ஒரு சில தலைவர்களில் லக்ஸ் செம்பெர்க்கும் ஒருவர். அவர் மேற்கொண்ட சர்வதேச, போர் எதிர்ப்பு பிரசாரத்திற்காக லக்ஸ் செம்பெர்க் ஜெர்மன் அதிகாரிகளால் சிறையிடப்பட்டார்: 1915 இல் அவர் யுகழ்பெற்ற ஜூனியஸ் துண்டுப் பிரசுரத்தை எழுதி கனவாக சிறைக்கு வெளியே அனுப்பினார். இப்பிரசுரத்தில் லக்ஸ் செம்பெர்க் ஓரளவிற்கு சுயநிர்ணய கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார்: “மக்கள் தொகுதி ஒவ்வொன்றிற்கும் சுதந்திர உரிமையையும் தத்தமது தலைவியைத்தாமே சுட்டுப்படுத்தும் சுதந்திரத்தையும் சமூகவுடைமைவாதம் வழங்குமென்று.” எனினும், அவருடைய நோக்கில், அப்பொழுதிருந்த முதலாளித்துவ அரசுகளில், குறிப்பாக குடியேற்ற நாட்டு அரசுகளில், இந்த சுயநிர்ணய உரிமை செயற்படுத்தப்பட முடியாததொன்று. பிரான்ஸ், துருக்கி, சார்மன்சர் ரஷ்யா போன்ற ஏகாதிபத்திய அரசுகள் தொடர்பாக ‘சுதந்திர தேர்வு’ பற்றி எவ்வாறு பேசலாம்? ஏகாதிபத்திய யுகத்தில் தேசிய நலனுக்குப் போராடுவது குட்டையை குழப்புவதாகும் — பெரிய குடியே

நிய காட்டரசுகளைப் பொறுத்தவரையில் மட்டுமன்று, 'ஏகாதிபத்திய சதுரங்கத்தில் வல்வரசுகளின் பகடைக் காய்களாகவிருக்கும்' சிறிய தேசங்களைப் பாறுத்த வரையிலும் கூட.

1893க்கும் 1917 க்கு மிடையில் லக்ஸ் செம்பெர்க் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி வகுத்த கொள்கைகள் காண்கு அடிப்படைத் தவறுகளை - கோட்பாடு, முறையியல், அரசியல் ரீதியான தவறுகள் - கொண்டவையாய் இருக்கின்றன' அவையாவன. (1) குறிப்பாக 1914க்கு முன்னர், இப்பிரச்சினையை பொருளியல்வாதமுறையிக்கு அணுகினார்; பொருளாதார ரீதியாக போலந்து ரஷ்யாவைச் சார்ந்துகின்றிறது. எனவே போலந்து அரசியல் ரீதியாக சுதந்திரமுடையதாயிருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு அரசியல் நிலைமையின் குறிப்பான தனித்துவத்தையும் சுட்டிப்படுத்தன்மையையும் இவ்வாதம் புறக்கணிக்கிறது. 1914க்குப் பின்னர், பொருளியல்வாதபொறியில் சிக்காதலக்ஸ் செம்பெர்க் தப்பிக்கொள்ளத்தொடங்கியதும், இந்த கைய வாதம் கைவிடப்படுகின்றது. தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி ஜூனியஸ் துண்டூப் பிரகாரத்தில் அவர் எடுத்துரைத்த வாதங்கள் சாராம்சத்தில் அரசியல் ரீதியானவையே. (2) கலாசார மெய்யம்மையாகவே ஒரு தேசிய இனத்தை லக்ஸ் செம்பெர்க் கருதினார். இதுவும் அரசியல் பரிமாணத்தைப் புறக்கணிப்பதாகவிருக்கின்றது. ஒரு தேசிய இனத்தின் அரசியல் பரிமாணம் பொருளியலுடனே, கோட்பாடுடனே வெறுமனே சமன் படுத்தப்பட முடியாதது; அதன் குறிப்பான வடிவம் சுதந்திரமான தேசிய இன அரசு (அல்லது அதனை நிறுவுவதற்கான போராட்டம்). தேசிய இன அடக்கு முறையை ஒழித்து, 'தடையற்ற கலாசார அபிவிருத்தியை' அனுமதிக்க வேண்டுமென லக்ஸ் செம்பெர்க்கருதினார். பிரிவினை வாதத்தையும், அரசியல் சுதந்திர உரிமையையும் ஆதரிக்க அவர் மறுத்தார். சுதந்திரமான தேசிய இன அரசை நிறுவும் உரிமையை மறுப்பதே தேசிய இன அடக்குமுறையின் முக்கிய வடிவங்களில்

ஒன்று என்பதை உணர அவர் தவறியிட்டார்.

(3) தேசிய இன விடுதலை இயக்கங்களின் காலத்துக்கொவ்வாத, குட்டி முதலாளித்துவ, பிற்போக்கு அம்சங்களை மட்டுமே அவர் கண்டாரே ஒழிய, கார்வாதத்திற்கு (பின்னர், வேறு சந்தர்ப்பத்தில், ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் குடியேற்றநாட்டு வாதத்திற்கும்) எதிரான அவதறின் உள்ளார்ந்த புரட்சிகரத் தன்மைகளை இனங்காணவில்லை. வேறுவிதமாகக் கூறுவதானால் இத் தேசிய இன இயக்கங்களின் சிக்கல் மிக்க, முரண்பட்ட இரட்டைத் தன்மையை அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ரஷ்யாவைப் பொறுத்தவரை, தொழிலாளி வர்க்கத்தில் நண்பர்களாக இருந்த ஏனையவர்களின் (விவசாயிகள், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்கள்) புரட்சிகரப் பங்கினை லக்ஸ் செம்பெர்க் குறைத்து மதிப்பிட்டார். முழுக்க முழுக்க தொழிலாளி வர்க்கப் புரட்சியாகவே (லெனின்னைப்போன்று, தொழிலாளி வர்க்கத்தால் தலைமை தாங்கப்பட்ட புரட்சியாக அல்ல) ரஷ்யப் புரட்சியை லக்ஸ் செம்பெர்க் நோக்கினார். (4) அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தேசிய விடுதலை விழைவு 'சுதப்புவாத', 'பிற்போக்கு' முதலாளித்துவத்திற்கு முற்பட்ட குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் கோரிக்கை மட்டுமன்று, தொழிலாளி வர்க்கம் உட்பட பொது மக்கள் அவைவரிடமும் கோரிக்கையும் கூட என்பதை அவர் உணரத்தவறி விட்டார். எனவே, தேசிய இனங்களின் உயிர்ணய உரிமையை ரஷ்ய தொழிலாளி வர்க்கம் அங்கீகரித்தல் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தொழிலாளி வர்க்கங்களுடன் அது இணைவதற்கு தவிர்க்க முடியாத நிபந்தனை என்பதையும், அவர் உணரவில்லை.

போலந்துப் பிரச்சினை குறித்து லக்ஸ் செம்பெர்க்கிற்கும் லெனினுக்கு மிடையே நிலவிய கருத்து வேறுபாடு 1917

எவற்ற ரஷ்ய சர்வ தேசியவாதிகளினதும் (ரஷ்யபேரினவாதத்தைமுறியடிக்க இவர்கள் முயன்று கொண்டிருந்தனர்) போலிஷ் சர்வ தேசியவாதிகளினதும் (பேரலிஷ்சமூக தேசபக்தியை இவர்கள் எதிர்த்தனர்.) மாறுபட்டனோக்குக் தேரணகிகளின் விளைவுமாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட நிலைமையிலிருந்து (பொலாந்தின் குறிப்பிட்ட வரலாற்றுக் கட்டம்) பொது நியதியை தருவிக்கவிழைந்ததால், பொலாந்தின் தீர்த்தை மட்டுமன்று, அடக்கியோடுகப்பட்ட சிறு தேசிய இனங்கள் யாவற்றின் சுதந்திரத்தையும் லக்ஸ்செம்பெர்க் மறுக்கிறார் என்பதே, லெனினின் முக்கிய கண்டனமாகும்.

ஒரு கட்டுரையில்—“போலிஷ் பிரச்சினையும் சமூகவுடைமை இயக்கமும்” (1905) என்ற தொகுப்பு நூலிற்கு வழங்கிய முன்னுரையில் - லக்ஸ்செம்பெர்க் இப்பிரச்சினையை அணுகிய முறை, லெனினின் கருத்துநிலைக்கு மிக அண்மித்திருந்தது. ஒவ்வொரு தேசிய இனத்தின் மறுக்கமுடியாத சுதந்திர உரிமைக்கும் (‘சமூகவுடைமை வாதத்தின் அடிப்படக் கொள்கைகளிலிருந்து இவ்வரிமை எழுகின்றது) — இதனை அவர் ஒப்புக்கொண்டார்—இச் சுதந்திரத்தின் விரும்பத்தகுந்தன்மைக்கும் — போலாந்திற்கு இச்சுதந்திரம் விரும்பத்தக்கது என்பதை அவர் மறுத்தார்—இடையே லக்ஸ்செம்பெர்க் இக்கட்டுரையில் வேறுபாடு கொண்டார்—இதே கட்டுரையில் — இன்னும் ஒரு சிலவற்றிலும்—தேசிய இன உணர்ச்சிகளின் முக்கியத்துவத்தையும், ஆழத்தினையும், ஏன் நியாயத்தையும் கூட (‘கலாசார மெய்யமை’யாக அவற்றைக் கருதியபோதிலும்) அவர் உணர்ந்தார். ஒரு தேசிய இனத்தை அடக்கியோடுகருவது ‘சிக்க முடியாத காட்டுமிரண்டித்தனம்’, அது ‘பகைமையை மீளும் சிவியையும்’ உண்டு பண்ணும் என அவர் அழுத்தினார்.

ரொட்ஸ்கி

தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பற்றி 1917ம் ஆண்டுக்குமுன்னர் ரொட்ஸ்கி எழு

தியவை அங்கும் இங்கும் காணப்பெறும் இனத்த தன்மை வாய்ந்தவை (அவற்றிற்கு சார்பு வாதம் இடே பதத்திற்குத் தாக்க வெனின் கையாண்டார்) எனலாம்; லக்ஸ்செம்பெர்க்கினதும் வெனினினதும் கருத்து நிலைப்பாடுகளுக்கு இடைப்பட்ட ஒன்றும். ‘சரம்பாராய்’ இவை விளக்கின. குறிப்பாக 1914க்குப் பின்னர் தாக்க தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி ரொட்ஸ்கி அக்கரை கொள்ளலானார். ‘போரும் அகிலமும்’ (1914)—சமூக—தேசபக்திக்கு எதிரான கண்டன நூல்—என்ற நூலும் பிரசுரத்தில் இப்பிரச்சினையை இரு வேறு—முறைப்பட்டதும் கூட—தோக்குக் கோணங்களிலிருந்து அணுகினார்.

(1) வரலாற்று பொருளாதார அணுகுமுறை:

உலகநாடுகளில் பொருளாதார அடிப்படிற்கு வழிசேரலும் உற்பத்திச் சக்திகளுக்கும் தேசிய அரசு என்ற குறுகிய அமைப்பிற்கும் இடையே உள்ள முரண்பாட்டின் விளைவே உலகப்பொருள் எனவே, தனித்த பொருளாதார அலகு என்ற முறையில் தேசிய அரசு அழிந்தொழிக்கப்படுவதை ரொட்ஸ்கிபறை சாற்றினார். கண்டிப்பான பொருளியல் தோக்கில், இது முற்றிலும் நியாயப்படுத்தப்படக் கூடிய கூற்றே. ஆனால் இந்த எடுப்பிலிருந்து அவர் பெற்ற முடிவு யாதெனில்: தேசிய அரசு முற்றாக அழிந்தொழிந்துவிடும், ‘எதிர்காலத்தில்’ ‘கலாசார, கோட்பாட்டு, உளவியல் சார்ந்த மெய்யமை யாவே’ தேசிய அரசு என்ற எண்ணக்கரு இருக்க முடியும் என்பதே. இது தர்க்கவியல் ரீதியாகப் பெறப்பட்ட முடிவல்ல. ஒரு தேசிய அரசின் பொருளாதாரச் சுதந்திரம் அற்றுப் போவது அது அரசியல் ரீதியாக மறைவதற்குச் சமனாகாது. லக்ஸ்செம்பெர்க்கைப் போன்று ரொட்ஸ்கியும் தேசிய இனத்தை பொருளியல் அல்லது கலாசார ரீதியாக குறுக்கி கோக்கியதால், இப்பிரச்சினையின் குறிப்பான அரசியல் ரீதியான தன்மையைத் தவறிவிட்டார்;

பொருளாதார, கோட்பாட்டுத்துறைகளுடன் இடைத் தொடர்புகள் இருந்தபேர்திலும், இவற்றிலிருந்து தனிவேறுபட்டு தேசிய அரசு ஒரு அரசியல் மெய்மையாகவுள்ளது. (2) சுட்டிப்பான அரசியல் அணுகுமுறை: தேசங்களுக்கிடையே சமாதானம் நிவந்துவதற்கு தேசிய இனங்களுக்கு சுய சிர்ணய உரிமை இருந்தல் வேண்டும்என ரொட்ஸ்கி-ஸ்க்ஸெம்பெர்க்கைப்போலல்லாதுவெளிப்படையாகவே கூறினார். இச்சமாதானத்தை 'ராஜதந்திரிகளின் சமாதான'த்திலிருந்து வேறுபடுத்தினார். போலாந்து, ஹங்கேரி, ருமேனியா, பல்கேரியா, சேர்பியா, பொலீரியா ஆகியவற்றின் சுதந்திரத்தை அவர் ஆதரித்தார். மேலும், தொழிலாளி வர்க்க சர்வதேசியத்திற்கும் தேசிய இன உரிமைகளுக்கும் இடையே உள்ள இயக்கவியல் தொடர்பினை கூர்ந்த மதிநுட்பத்தோடு ரொட்ஸ்கி விளக்கினார்: சமூக-தேசபக்தர்களால் அகிலம் சிதைக்கப்பட்டமை சமூகவுடைமைவாதத்திற்கு எதிரான குற்றம் மட்டுமல்ல, மிக விரிந்த, சரியான அர்த்தத்தில் தேசிய இன நலனிற்கும்' எதிரானது என அவர் சுட்டிக்காட்டினார்; ஏனெனில் ஜனநாயக அடிப்படையிலும், தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையிலும் ஐரோப்பாவை புனர்சீர்மானம் செய்யவல்ல ஒரேயொரு சக்தியை அது சிதைத்துவிட்டதால்.

1915இல் ரொட்ஸ்கி எழுதிய சுட்டுரைத் தொடரில் - 'தேசிய இனமும் பொருளாதாரமும்' - தேசிய இனப்பிரச்சினையை மேலும் திட்பநுட்பமாய்வரையறுப்பதற்கு முயன்றார். ஆனால் அவற்றில் தென்பட்ட ஒரு வகை மயக்கம், முரண்கள் அவரின் சிந்தனை இன்னும் தெளிவடையாததப்புகப்படுத்தின. சந்தைகளையும் உற்பத்திச் சக்திகளையும் பெருப்பிப்பதற்கான தேவையை ஆதாரமாகக்கொண்டு தமது அரசியல் நிலையை விரிவாக்கப்படுத்தவிழைந்த சமூக-சனாதிபத்தியவர்களுக்கு எதிரான சமூகத்தில் அவர் கண்டனக்கண் தொடுத்தார். முறையில் தொக்கில் இக் கண்டனம் பொருளியக்காததற்கு நிராகரிக்க

பதுபோல் தொக்கியது: ஆம், பொருளாதாரத் துறையில் சாத்தியப்படாணைச்சப்பெருக்கத்தை மார்க்சியவாதிகள் விரும்புகின்றனர். ஆனால் தொழிலாளர் இயக்கத்தை பிளவுப்படுத்தி, சீர்குலைத்து' பல வீணப்படுத்துவதன்மூலம் அல்ல. ரொட்ஸ்கியின் வாதம் சற்று குழப்பமுற்றிருந்தது: தொழிலாளர் இயக்கமே 'நவீன சமுதாயத்தின் மிக முக்கிய உற்பத்திச்சக்தி'என அவர் குறிப்பிட்ட போதிலும், அரசியல் அளவுகோலின் அறிமுகியத்துவத்தினையே வலியுறுத்தினார். 'பொருளாதார அபிவிருத்தியின் மையப்படுத்தும் தேவைகள்'பற்றி அவர் இக்கட்டுரைகளில் சுட்டுகினார்: உற்பத்திச் சக்திகளின் பெருக்கத்திற்கு தேசிய அரசு முட்டுக்கட்டையாய் இருப்பதனால் இத் தேவைகள் அதனை அழிப்பதற்கு திரீர்ப்பந்திக்கின்றன. இத் 'தேவை'களை யும் ரொட்ஸ்கி ஒப்புக்கொண்ட தேசிய இன சுய நிர்ணய உரிமையையும் எவ்வாறு இயைபுபடுத்துவது? இச் சங்கடமான நிலையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு ரொட்ஸ்கி அடித்தகொள்கைக் குத்துக்கரணம் அவரை மீண்டும் பொருளியல்வாதத்திற்குள் சிக்கவைத்தது: "அரசு, சாராம்சத்தில் பொருளாதார சிறுவனாகியதால், பொருளாதார அபிவிருத்தியின் தேவைகளுக்கு தன்னை இயைபுபடுத்திக்கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படும்" எனவே தேசிய அரசு 'ஐரோப்பிய குடியரசு'யில் கரைந்துவிடவே, பழைய அரசமைப்பிலிருந்தும் பொருளாதார அமைப்பிலிருந்தும் விடுபட்ட தேசிய இனம் 'கலாசார அபிவிருத்தி' துறையில் சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெற்றிருக்கும்.

1917இல் இத்தகைய 'பொறுக்கி இணைத்த'சுருத்து நிலைப்பாடுகளை ரொட்ஸ்கி கைவிட்டு வெனிஸின் தேசிய இனக்கொள்கையைக் கூட்டப்பிடித்தார்: "சோவியத் ஒன்றியத்தின் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையியும்... வெனிஸின் தேசிய இனக்கொள்கை மனிதகுலத்தின் அழிவாச் செல்வங்களில் இடம்பெறும்." வெனிஸும் சுயநிர்ணய உரிமையும்:

லெனின் பெரிதும் விரிவுபடுத்தியமார்க்சிய கோட்பாட்டுத் துறைகளில் - தேசிய இனப்பிரச்சினையும் ஒன்றாகும்; மார்க்சின் எழுத்துக்களின் அடிப்படையில் - ஆனால் அவற்றிற்கு மிக அப்பாலே சென்று - தேசிய இன சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோவுத்தின் அடித்தளத்தில் லெனின் தொழிலாளி இயக்கம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய தெளிவான, புரட்சிகர தந்திரோபாயங்களை விரித்துரைத்தார். ஏனைய, அக்காலத்தியமார்க்சியவாதிகளின்கருத்துநிலைப்பாடுகளைவிட (இப்பிரச்சினையில் லெனினுக்கு மிக அண்மித்திருந்த கோட்க்கியினதும் ஸ்டாலினினதும் கருத்துக்களைவிட லெனினின்கொள்கைமிகமூன் சென்றதாயிருந்தது.

1914க்கு முன்னர் கோட்ஸ்கியின் கருத்து நிலை லெனினின் கருத்தை ஒத்ததாய் இருந்தது. ஆனால் மொழியே தேசியஇனத்தின் அடிப்படை என அவர் ஒருதலைப்பட்ட சமாதகவும் பிரத்தியேகமாகவும் வற்புறுத்தியமையும், தேசிய இனங்களின் பிரித்து செல்லும் உரிமையைவரையறுப்பதில் அவர் காட்டிய துணிவின்மையும் தெளிவின்மையும், அவரை லெனினின் கருத்து நிலையிலிருந்து வேறுபடுத்துகின்றன. 1914க்குப் பின்னர் போர்ச்சுமுவினே தேசிய இனங்களின் உரிமைகள் குறித்துகோட்ஸ்கிகடைப்பிடித்த கெளிவற்ற, முரண்பட்ட கருத்து நிலைகள் 'ஆசாடபூதித் தன்மையானவை' 'சந்தர்ப்பவாதத்தன்மை' வாய்ந்தவைஎன லெனினால் வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட்டவை.

ஸ்டாலின்:-

'மார்க்சியமும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும்' என்ற ஸ்டாலினின் புகழ்பெற்ற கட்டுரையைப் பொறுத்தவரை, லெனினே இதனை எழுதுமாறு ஸ்டாலினே வியன்னூவிற்கு அனுப்பினார் என்பது உண்மையே. பெப்ரவரி 1913இல் கோர்க்கிக்கு லெனின் எழுதிய கடிதத்தில் "ஒரு பெரிய கட்டுரையை தயாரித்துவரும் அற்புத ஜோர்ஜியனை"ப் பற்றிக்கூறிப்பிட்டார் என்பதும் உண்மையே. ஆனால் கட்டுரை முடிந்ததும் லெனின் அதைப் பற்றி குறிப்பாகஆர்வம்

கொண்டிருந்தார் என - கட்டுக்கதைகள் கூறுவதுபோல - சொல்வதற்கில்லை. தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்து லெனின் பல கட்டுரைகளைவரைந்தபொழுதிலும்ஸ்டாலினின் கட்டுரையைப் பற்றி குறிப்புகள் எதுவுமில்லை. ஒரேஒரு தடவைதான், அதுவும் போகிற போக்கில், டிசம்பர் 28, 1913இல் லெனின் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் இது பற்றி ஒரு சிறுகூறிப்பு இருக்கின்றது. ஸ்டாலினின் கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள முக்கிய கருத்துக்கள் போல்செவிக் கட்சியினதும், லெனினதும் கருத்துக்களை என்பது வெளிப்படை. ஸ்டாலினின் கட்டுரைக்கு தூண்டுகோலாகவிருந்து, அதை மேற்பார்வை செய்து, வரிக்குவரி திருத்தியவர் லெனினே என ரொட்ஸ்கிகூறுவது ஜயப்பாடானது. மாறாக, சில முக்கிய விடயங்களில் ஸ்டாலினின் கட்டுரை லெனினின் எழுத்துக்களிலிருந்துமறைமுகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் வேறுபடுகின்றது. ஏன், முரண்படுகின்றது என்று கூடக் கூறலாம்: (1) 'தேசிய குணவியல்பு', தேசிய இனங்களின் 'பொது உளவியல் அமைப்பு', 'உளவியல் ரீதியான தனித்துவம்' போன்ற கருத்துருவங்கள் லெனின் வாதத்தின்பாற்பட்டவையல்ல. உண்மையில் இவைமார்க்சிய ஆய்வுமுறையோடு அல்ல மக்களிடையே நிலவும் விஞ்ஞான நிலைக்கு முற்பட்ட; மேலோட்டமான ஐதிகங்களோடு சம்பந்தமுற்றவை. (2) பொது மொழி, நிலப்பரப்பு, பொருளாதார வாழ்வு, உளவியல் அமைப்பு ஆகிய தன்மைகள் ஒருங்கே உள்ளபோதுதான் ஒரு தேசியஇனம் இருக்கின்றது என, ஸ்டாலின் மொட்டையாகக் கூறினார். ஸ்டாலினின் கொள்கையிலுள்ள தெளிமையையும், கட்டுப் பெட்டித்தனத்தையும் லெனினிடம் ஒருபோதும் காணமுடியாது. ஸ்டாலினின் கருத்துப்படி, 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முன்னர் ஜோர்ஜியா ஒரு தேசமாக இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் 'பொதுப் பொருளாதாரம்' அதற்கு வாய்க்கப் பெற்றிருக்கவில்லை. இதே அளவு கோலைப் பயன்படுத்துவதென்றால் ஜெர்மனியும் (சங்க இணைப்பிற்கு முன்பு) ஒரு தேசமாக கருதப்பட்டிருக்கவியலாது. லெனி

னின் எழுத்துக்களில் எங்கேயாவது தேசிய இனத்தைப் பற்றிய இத்தகைய அறுதியான வளைத்து கொடுக்காத, தன்னிச்சையான வரையறையைக் காணமுடியாது. (3) பல இனஅரசில் இங்கும் அங்குமாய் சிதறுண்டு வாழும் இனக்குழுக்கள் ஒன்றுபடுவதன் அல்லது சேர்வதன் சாத்தியப்பாட்டை ஒப்புக் கொள்ள ஸ்டாலின் வெளிப்படையாகவே மறுத்தார். பால்பிக் மாகாணங்களில் வாழும் ஜெர்மனியரையும், ட்ரான்ஸ் காகேசியாவிலுள்ள ஜெர்மனியரையும் தனித் தேசிய இனமாக ஒன்றிணைக்க முடியுமா என்ற வினாவை எழுப்பி, அவர் அளித்த விடை; 'நினைத்தே பார்க்க முடியாது'. 'சாத்தியப்படாது' 'கற்பனாவாதமானது' மாறாக எந்தவொரு அரசிலும் வாழும், எந்த இனத்தவராயினும் ஒன்று சேரும் சுதந்திரம் அவர்களுக்கு உண்டு என லெனின் முழுமூச்சாகவாதாடினார்; அவர் உதாரணங்களாகச் சுட்டிக் காட்டியவர்கள் அதே கோக்கேசிய, பால்பிக், பெட்ரோகிரேட்-ஜெர்மனியரைத்தான். ஒரு நாட்டில், ஏன் முழு உலகத்தில், சிதறுண்டு வாழும் ஓர் இனத்தவர் எல்லாவகையிலும் ஒன்று சேர்வதற்கு உரிமையுள்ளவர்கள்; தோல்தடித்த, அதிகாரவர்க்க கோக்கு நிலையிலேதான் இந்தச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட முடியும், அதை எதிர்த்து வாதிட முடியும் என்றும் லெனின் கூறினார்.

(4) அடக்கியொடுக்கும் ரஷ்யப் பேரின தேசியவாதத்திற்கும், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் தேசிய வாதத்திற்குமிடையே ஸ்டாலின் வேறுபாடு காணவில்லை. ஒரே மூச்சில் அவர் 'மேவீருந்து வரும்' சார்மன்னர்களின் 'போர்க்கோலமும் அடக்கியொடுக்கும் தன்மையுமுள்ள' தேசிய வாதத்தையும் போலீஷ் இனத்தவர், யூதர், ஜோர்ஜியர், உக்கிரேனியர், ஆகியோரின் 'கீழ் இருந்து எழும் சில வேளை வெறும் இனவெறியாக மாறும் தேசிய வாதத்தையும்', கண்டித்து நிராகரித்தார். 'மேவீருந்து' வரும் தேசிய வாதத்திற்கும் 'கீழிருந்து எழும்' தேசியவாதத்திற்குமிடையே அவர் வேறுபாடு காணாதவறியமை மட்டுமன்று; தேசியவாதஇயக்

சுதந்திர முன்னூல் ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளில் உறுதியாக நிற்காத சமூக-ஜனநாயகவாதிகளை ஸ்டாலின் மிக வன்மையாகக் கண்டித்தார். இதற்கு மாறாக, அடக்கியொடுக்குபவரின் தேசிய வாதத்திற்கும் அடக்கியொடுக்கப்பட்டவரின் தேசியவாதத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு திட்டவட்டமானது என லெனின் கருதியதுடன், ரஷ்ய பேரினவாதத்திற்கு, அறிந்தோ அறியாமலோ சரணடைந்தவர்களை அவர் எப்பொழுதும் மிகவும் கடுமையாகத், தாக்கினார். அவரது கண்டனத்துக்குள்ளான முக்கியமானவர்களுள், அடக்கியொடுக்கப்பட்ட தேசிய இனத்தைச் சார்ந்த மார்க்சிய சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் என்பது தற்செயலானதன்று: போவர்க்கைச் சேர்ந்த இவர்கள், போலீஷ்-தேசியவாதத்தை உறுதியாக எதிர்த்ததன் விளைவாக ரஷ்யப் பேரரசிலிருந்து பிரிந்து செல்வதற்கு போலாந்திற்கு உரிமை உண்டு என்பதனை மறுத்தனர். லெனினுக்கும் ஸ்டாலினுக்குமிடையே இருந்த இவ்வேறுபாடு மிக முக்கியமானது. பின்னர் இருவருக்குமிடையே ஜோர்ஜியாவின் தேசிய இனப்பிரச்சினை (டிசம்பர் 1922)—லெனினின் பிரசித்திபெற்ற 'இறுதிப் போராட்டம்'—குறித்து தோன்றிய உக்கிரமான கருத்து வேறுபாட்டின் வித்து இதில் அடங்கியிருந்தது.

(வளநம்ப)

“ஒத்திசையென்பது கவிதையின் ஆதார சக்தியும், வலிமையுமாகும். இது விளக்கப்பட முடியாதது: ஆனால் மின்சாரத்தினதோ அல்லது காந்தத்தினதோ விளைவுகளைப் போல, அதை விபரிக்கமுடும் இயலும்.”

டாடா கோவ்ஸ்கி

ஆபிரிக்க சமூகங்களின் கலை பயன்பாட்டுத்தன்மையுடையதாகவே என்றும் இருந்து வந்துள்ளது. மேனாட்டுக் கல்வி கலாசாரம் முதலியவற்றிற்குப் பரிச்சயப் படடிருப்பினும் கூட இன்றைய ஆபிரிக்க எழுத்தாளன், பயன்பாட்டுத் தன்மையைப்போற்றும் மரபுடனேயே தன்னை இனங்காண்கிறான். இந்த அடிப்படையிலேயே இன்றைய ஆபிரிக்க இலக்கியத்தின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குவதாக உள்ளது. அந்நிய நாட்டு ஆளுகையின்கீழ் இருக்கும் அல்லது இருந்த நாடுகள் என்ற வகையில் இவற்றின் கலை, கலாசார வளர்ச்சி புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாடுகளின் மக்கள் தமது சொந்தமரபுகள் பற்றி அறிபாதவர்களாகவும் அவற்றின் உண்மையான மதிப்பீட்டைத் தெரியாதவர்களாகவும் உள்ளனர். இந்நிலையை எழுத்தாளர்கள் கவனத்தில் கொண்டுள்ளனர்.

ஐரோப்பியரால் தீயினத்தவரிடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட தாழ்வுச்சிக்கலையும், மறைக்கப்பட்ட பழம்சிறப்பு கலாசாரம் என்பவற்றையும் மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவது தமது பணியாகும் என அவர்கள் நம்புகின்றனர். “வாசகர்களுக்கு அவர்களது பண்டைக்காலமானது காட்டுமிராண்டித் தனமான ஒர் இரவு அல்ல என்பதை எனது நாவல்கள் கற்பிக்குமாயின் நான் மிகுந்த திருப்தியடைவேன்” என்கிறார் Achabe எனும் கைஜீரிய நாவலாசிரியர் ஒருவர். பண்டைய வாழ்க்கையையும் மரபையும் பற்றிக் கற்பிக்கும் அதே வேளை எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்கான சிந்தனைகளையும் எழுப்புவதாக அமைதல், இன்றைய ஆபிரிக்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் ஒரு பொதுத் தன்மைவாகும்.

இன்றைய சமூகத்தில் ஆய்வறிவாளனின் நிலைபற்றியும் இவ்வெழுத்தாளர்கள் கவனம் செலுத்துகின்றனர். நகரச் சார்பு மேனாட்டுச் செல்வாககு முதலியவற்றின் பாதிப்புக்கு உட்பட்டவனாக ஆபிரிக்க ஆய்வறிவாளன் காணப்படுகிறான். ஆனால் அதே நேரம் தனது சமூகத்துக்குப் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற அவாவில் அவன் உந்தப் படினும் மரபுரீதியான சமூகத்துடன் முற்றிலும் இணைய முடியாதவனாகவும் உள்ளான். இந்த மரண்பாடு ஆபிரிக்க இலக்கியங்களில் சித்திரிக்கப்படுகின்றது. மேனாட்டுமரபால் உந்தப்பட்ட நவீன சமூகத்தில் தலைமைப்பதவி வகிக்கத் தள்ளப்படினும் அந்த நேரம், சுயக்கு முற்றிலும் இடம் கொடுக்க முடியாதமரபுரீதியான வாழ்க்கையின் பாதுகாப்பை வேண்டி நிற்கும் ஆய்வறிவாளன் தன்னிரக்கம் கொள்பவனாகக் காட்டப்படுகிறான். குறிப்பாகக் கவிதைகளில் இதனைக் கவனிக்கலாம். சிலசமயங்களில் ஆய்வறிவாளனது இலட்சியங்கள் மரபுரீதியான சமூகத்தின் நடைமுறையால் தோற்கடிக்கப்படுவதும் ஆபிரிக்க நாவல்களில் ஒரு செய்தியாகும்.

பல்கலைக் கழகங்கள் பற்றியும் சிற்சில குறிப்புகள் இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. சமூகத்திற்கும் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் இடையிலுள்ள தூரம் பெரிதாகவுள்ளது. பல்கலைக்கழகங்கள் சமூக மாற்றத்தில் பங்கெடுக்கமுறுகின்றன என்பது ஆபிரிக்க இலக்கியங்களிற் காணப்படும் ஒரு குறிப்பாகும். பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் மாணவர்கள் முதலியோரைக் கிண்டல் பண்ணுகின்ற போக்கில் சில நாவல்களின் பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. வாய்ப்பேசுகவீரர்கள், தற்பெருமை கொண்டோர், வம்பளப்பவர்கள் என்ற கருத்து எழுத்தக்கதாகவே பாத்திரப்படைப்புள்ளது. அரசி

யல் வாழியின் பாத்திரமும் ஏறத்தாள மேற்கூறிய பாங்கிலேயே அமைந்துள்ளது. குள்ளப்புத்தி கொண்டோனாகவும், ஏமாற்றுவனாகவும் அரசியல்வாதி சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளான்.

ஆபிரிக்காவில் பெண் எழுந்தாளர்கள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றனர். அது போலவே சிலைத்து நிற்கும் சிறப்புக் கொண்ட பெண் பாத்திரங்களும் இலக்கியங்களிற் குறைவுதான். ஆனால் இவற்றின் பொதுத் தன்மைகள் கவனத்திற்குரியன. கல்விக்கற்றுத் தொழில் செய்யும் நகரத்துப் பெண்களும் மரபுரீதியான வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்கும் கிராமத்துப் பெண்களும் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளனர். நகரத்துப் பெண்கள் ஒழுக்கத்தைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்படாதவர்களாக உள்ளனர். மரபு மூறைகளிலிருந்து விடுபட்டவர்களாக காட்சியளிக்கும் பெண்கள் உத்தியோகம் பார்ப்பவர்களாயுள்ளனர். இவர்கள் இல்லத் தலைவிகளாகக் காட்டப்படவில்லை. அரசியலில் பல்வேறுவகையில் ஈடுபடும் பெண்களும் காணப்படுகின்றனர். அரசின் ஊழல்களை எதிர்ப்போரர்களாகவும் தேசிய இயக்கங்களுக்கு வெவ்வேறு வகையில் ஆதரவு கொடுப்போரர்களாகவும் இவர்கள் காட்டப்படுகின்றனர். இங்கு பெண்கள் நடத்தையிலும் எண்ணத்திலும் நவீனத்துவம் வாய்ந்தவர்களாக இருப்பினும் தமதுகலாசாரமரபுகளைக்கைவிட்டுவிடக்கூடாது என்ற கருத்தும் இலக்கியங்களிற் தொனிக்கின்றது. உதாரணமாகப் பெண்களின் உடல் அழகு பற்றிப் பேசும்போது அல்லது அழகுபடுத்தும் முறை பற்றிப் பேசும்போது, மேலாட்டு முறைகளைப் புறக்கணித்து அழகு பற்றிய மரபுரீதியான கருத்துக்களுக்கே, இடம் கொடுப்பதைக் காணலாம். இவற்றில் மரபினைப் போற்றினும், நவீன சமூகத்தில் பெண்கள் தொழிற்படத் தொடங்குமுன்னர் அவர்கள் ஒழுக்கக்கட்டுகளிலிருந்து விடுதலையடைந்தவர்களாகவும், ஆண்களுடன் சமத்துவம் வாய்ந்தோரர்களாகவும் ஆகவேண்டிய தேவை இவ்வியக்கங்களிற் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

கிராமத்துக்கும் நகரத்துக்குமிடையிலான முரண்பாடு, தனிமனிதர் வாழ்க்கைக்கும் சமூக கோக்கிற்கும் இடையிலான வேறுபாடு ஆகிய இரண்டு அம்சங்களும் ஆபிரிக்க இலக்கியத்தில் மேலும் காணப்படும், சிறப்புத்தன்மைகளாகும். நகரத்தின் பணத்தின் சாளமான புழக்கம் மக்கள் வாழ்க்கையிலும் மதிப்பீடுகளிலும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் இலக்கியத்தில் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன. காசைப்பெரிதெனக் கொள்ளும் மனோபாவமுடையவர்களாக நகரத்தவரையும், அவர்களிடம் ஏமாந்துவிடுபவர்களாகக் கிராமத்து மக்களையும் காட்டுகின்ற ஒரு போக்கும், ஆபிரிக்க இலக்கியத்தில் உள்ளது. ஆனால் நகரத்து மக்களாக இலக்கியத்தில் இடம் பெறுவோரே குடியேற்ற நாட்டுவாதத்துக்கெதிராகப்போராடுபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். ஒப்பீட்டளவில் அரசியலுணர்வு மிகுந்தவர்களாக நகரத்தவர்களே காட்டப்படுகின்றனர்.

இவற்றைவிட தமது குழுக்களுக்குள் இருக்கும் வேறுபாடுகளையெல்லாம் மேலி ஆபிரிக்கர் ஒன்றே (Pan-Africanism) என்ற கொள்கையை வற்புறுத்துவதும் இவ்விவக்கியங்களின் முக்கிய தன்மையாக உள்ளது.

(ஆபிரிக்கநாடுகளில் ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள நவீன இலக்கியங்களை ஆதாரமாக வைத்து G.C.M. Mutiso என்பவர் எழுதிய 'ஆபிரிக்க இலக்கியத்தில் சமூக அரசியற் சிந்தனைகள்' என்ற நூல் இக்குறிப்புக்கு ஆதாரமாய் அமைந்தது.)

“எதிர்காலவாழ்க்கைக்காகப் போராடி மடியும் மனிதன் உண்மையில், ஆன்மீக ரீதியாக எதிர்கால வாழ்வை நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்துவிட்டவன். நிகழ்கால வாழ்வுக்காக மனிதனைச் சிறுமைப்படுத்தும் நிலைமைகளை ஒப்புக்கொள்பவன் ஏற்கனவே இறந்து விட்டவன்; இறந்த பிறகு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன்”

— எஸ். வி. ராஜதுரை
(எக்ஸ்சிஸ் டென்ஷியலிசம் ஓர் அறிமுகம் என்ற நூலில்)

எதிர்காலம்

இன்று சலாங்கனிலே
கத்தரீக் கோல்களுக்கோ
ஒய்வு உளைச்சல் இல்லை.
நாங்கள்
நித்தம் முகம் வழித்துச்
சித்தம் சிதைத்து விட்டோம்!

இனி
இயல்பாய் வளரட்டும்
இளைஞர்களே
சுயமாய் ஒளிவிட்டும்
செயற்கை முறையினிலே
சேறு புழுக்கிறதே!
வாடிக்கையாய் நாங்கள்
வழிப்பயணம் செய்துவந்த
ஓற்றையடிப் பாதை
இனி உதவமாட்டாது!

கூழப்பறை வாழ்க்கையினோ...
கரும்பலகைத் தளமெங்கும்
வெண்கோட்டு விளக்கங்கள்
மலகட உட்கவரில்
கரிக்கோட்டுச் சித்திரங்கள்!

வெனியெல்லாம் நாங்கள்
வினையாடித் திரிந்தோமே.....
வாலறுந்த பட்டம்
தலை குத்தி வந்து
தரையோடு மோதுவதும்
கயிறறுந்த பட்டம்
காற்றோடு அள்ளாண்டு
மரத்தோடு மோதுவதும்...

கவனம் கவனம் கால் சறுக்கது
பின்னாலே திரிந்து

போட்ட கணக்கெல்லாம்
பொய்யாகிப் போச்சு!
என்ன இளைஞர்களே
இதுவும் தெரியாதோ
எங்கள் விடுதலைத் தலைவர்கட்கும்
வெளிப் பல்லுத்தான் வெண்ணை!

காற்றடிக்கும் காலம்து
இளைஞர்களே
கைவிளக்கை நம்பி
இனி இருட்டில் போகாதீர்!
இனி என்ன!
இன்னுமோர் பாட்டம் பெய்தால்
வெண்ணத்தில் அமிழ்த்து போவோம்
விதி இது என்று வெம்பி
வெறுந் கையோடிகுப்போமானால்... ..
சீச்சி எமக்கும் கல்யாண ஆசையோ
சத்ததிக்கு முதிசம் சாக்கடை ஓரமோ-
இளைஞர்களே எச்சரிக்கை!
புயல் எழுத்து வீசிடலாம்
உயர் மரங்கள் முறிந்திடலாம்
குடியிருக்கும் வீட்டுக்
கூரை பறந்திடலாம்!
வினாகச் சக்தியினை
விழலுக்கிறையாமல்
வாருங்கள் இளைஞர்களே
வக்தொன்று சேருங்கள்!
காற்றடிக்கும் காலம்து
கைவிளக்கை நம்பி
இனி இருட்டில் போகாதீர்.

நான் சந்தியில் திரும்பியபோது 'பொதேல்' என்று எதுவோ பாறி விழுந்த பலத்த ஓசை மாத்திரம் கேட்டதை அறிவேன். அது எப்படி விழ வேண்டி வந்தது என்பதை அறியேன்.

பிறகு தெரிந்தது. விழுந்தது ஒருமரம். புளியமரம். 57ப் புயலுக்கு அசையாமல் நின்ற மரம் நான் சந்தியில் திரும்பிய போது மாத்திரம் விழுந்தது.

அது ஒரு Blind corner அது எனக்கு முன்பே தெரியும். ஆனால் அதை அறிவிக்கும் இரும்புப் பெயரிப்பலகை இப்போது எப்படித் தொலைத்து போனது என்று தெரியாது.

சந்தியில் இடப்பக்கமாகத் திரும்பிவிட்டால் ரோட்டின் ஓரமாகப் புளியமரம் நிற்பதைக் காணலாம். வளைவிலே திரும்புவதற்கு முன் அதைக் கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்கு ஆகாயத்தை மறைக்கும் இன்னும்வேறு சாலைபோரமரங்கள். ஆகவே மரம் விழுந்ததற்கு அந்தத் திருப்பமும் அதில் நான் திரும்பியதும் தான் காரணமாக இருக்கவேண்டும்.

அப்போது நான் நடந்து வந்தேனா ஸ்கூட்டரில் வந்தேனா என்பது எனக்கும் சரியான ரூபகம் இல்லை. இந்த இரண்டில் ஏதோ ஒன்றில்தான் வந்திருப்பேன் ஆனாலும் நான் சந்தியில் திரும்புவதற்கும் புளியமரம் விழுவதற்கும், அல்லது புளியமரம் விழுவதற்கும் நான் சந்தியில் திரும்புவதற்கும் என்ன தொடர்பு?

அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை.

புளியமரம் விழுந்தது மட்டும் உண்மை.

அந்தப் புளியமரத்தை நான் முன்பு 'அடிக் கடிக்கண்டிருக்கிறேன். கட்டைகள், கிட்டடங்கிகள் எடுவே சின்னதொரு வெட்டை, அதன் நடுநாயகமாக அந்த மரம். அதன் நிழலில் நடக்கும் வைக்கல் வியாபாரம். அதையடுத்துத் தொட்டம் தொட்டமாகக் கடைகள், காரீரேஜ்கள்...

அந்தத் தெருவில் இன்னும் நாகரிக வாடை அதிசய விசாததற்கு அங்கே அந்தப் புளியமரம் நிற்பதுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும். அது விழுந்தவிட்டது பிறகு அங்கு நாகரிகம் வந்து விடுமோ என்பது பற்றி எனக்கு நினைக்கத் தோன்றவில்லை. நினைப்பதற்கு ஏது அவகாசம்?

புளிய மரத்தின் பரிதாபகரமான தோற்றத்தில் நான் கதிகவங்கிப்போய்நின்றேன். பூமியைத்தழுவுமுயல்வது போன்று அது நெடுஞ்சான் கிடைபாக விழுந்து கிடந்தது. நிலத்தில் இருந்து பிட்டுக் கொண்டு கிணம்பிய வேர்கள் ஆகாயத்தைப் பார்த்து வன்மத்துடன் குரூரைப்பதுபோல் பயங்கரமாய்ச் சிவிர்த்தபடி நின்றன. மரத்தின் கொப்புகள் கிளைகள் எல்லாம் விழுந்த வேகத்தில் அடிபட்டுச் சிதறுண்டு கிடந்தன. அவற்றுள் கூடு கட்டி வாழ்ந்த பட்சிகள் அதிர்ச்சியால் அலறிப்படி தப்பிப் பறந்தன. நான் அந்தக் கிளைகளின் அருகில் சென்று அனுதாபத்துடன் நோக்கினேன். ஒடிந்து சிறிய கிளையொன்று என் காலடியில் சிக்குண்டு கிடந்தது. அதனைக் குனிந்து எடுக்க முயன்றேன். என்னை அதை அசைக்கவே முடியவில்லை. ஒரு பெரிய கொப்பு எப்படியிருக்குமோ அவ்வளவு கனம். வியப்பால் என் நாடித்துடிப்புகள் விரைவாய் அதிரீந்தன. திரும்பவும் மூயன்று மூயன்று முடியாமல் களைத்துச் சோர்ந்தேன். துடிப்புகள் மீண்டும் ஒடுங்குவதை உணர்ந்தேன். உடலெங்கும் வியர்வை வெள்ளமாய்ப் பெருகிற்று. கைக்குட்டையை எடுத்துத் துடைத்துக் கொள்ளக்கூடச் சக்தியற்று என் உடல் செயலற்று ஒய்ந்தது. இடையில் யாரோ உரிமையோடு வந்து என் மூகத்தைத் துடைப்பது போலிருந்தது. கரத்தின் திண்டுதலில் உணர்வுகள் செயலுறிக், கனவு நிலை துண்டிக்க விழிப்புக் கொண்டேன்.

என் உடல் கட்டிலில் கிடந்தது; என் பக்கத்தில் அவன் சிவ்றிருந்தான்.

என் உடம்பில் எதுவோ கமைகளைல்
லாம் அழுந்திக் கொண்டிருந்தன. கைகளை
யும் தலையையும் அசைப்பதில் தான் நான்
இதோ இருக்கிறேன் என்பதை நம்பமுடிந்
தது. இடிந்த பாலமொன்றின் கீழ் அகப்
பட்டுக் கொண்டவன் போல் உடம்பின்
தசைநாரிகள் பிழிபடுவதை அனுபவித்
தேன். அனுபவித்தச் சகிக்கும் ஒவ்வொரு
கணமும் அவள் அருகே இல்லாதிருந்தால்
வேதனையின் விஸ்வரூபநரிசனமாக இருந்
திருக்கும். அவளது உடைஎனக்குச் சிறிதுபரிச்
சயமான அவ்விடத்தின் ஓசை எனது
அனுமானத்தை நிரூபித்தன.

அது ஆஸ்பத்திரி; அவன்பணிப்பெண்.

அவள் இளம் சூடான நீரினால் என்
முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.
கீழுத்து, தோள்கள், நெஞ்சு எங்கும் அவ
ளின் கைகள் சுதந்திரமாய் ஊர்ந்தன. பின்
னர் அவள் காய்ந்த மென்மையான துணி
யினால் துடைத்த இடங்களின் நீர்ப்ப
சையை ஒற்றி எடுத்தாள். எனக்கு எவ்
வித இடைஞ்சலும் ஏற்பட்டு விடக்
கூடாதே என அஞ்சியவன் போல் மிகப்
பக்குவமாகப் பணிவிடை செய்து கொண்
டிருந்தான்.

எனது கட்டில் அவளின் இடையளவு
உயரத்திலிருந்தது. தலையணையில் தலையைச்
சாய்த்துப் பார்வையை விசியபோது இடுப்
புக்கு மேற்பகுதிகளை மாத்திரம் அசைத்துப்
பின்னணி இசையின்றி ஆடும் புதுரகமான
நடனத்தின் முத்திரைகளை அவள் அபிநயிப்
பது போலிருந்தது.

அவளின் முகம் மிக்க மலர்ச்சியோடு
காணப்பட்டது. காலைப் பொழுதில் இயற்கை
யாகவே ஒரு பெண்ணின் முகத்திற்குத் தோள்
றும் மலர்ச்சியை அவள் முகத்தில் பரிபூர
ணமாகக் கண்டு அனுபவித்தேன். நடுவே
சிறிது திறந்திருந்த இதழ்களுக்கிடையே
முற்றாத இளம் மாதுளம் பருப்புகள்
போன்று பற்கள் ஒளிர்ந்தன. என்கைகள்
நிலைகொள்ளாமல் அவன்மீது பரவியபோ
தெல்லாம் அவள் முகத்தில் முறுவலின்
ரேகைகள் படரக் கன்னங்கள் செம்மை

பூத்தன. தலையைப் படிய வாரிவிட்டுப்
பிறைபோன்ற உருவில் கொண்டையை
மறைக்கும் 'விக்' அணிந்திருந்தாள். உடலை
ஒட்டிய சீருடை அவளுடைய இளமையை
அடக்கமாகத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தது.
அவளது விழிகளைச் சந்தித்த ஒரு விநாடிப்
பொழுதில் எனக்குள் ஒரு அற்புத பிரயிப்
புச் சுடர்விட்டதை உணர்ந்தேன்.

அதுவரை அவள் எதுவும் பேசாம
லேயே என்னை எனக்குள் பேசவைத்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

என் நெற்றியில் அவள் கையை வைத்
ததும் நான் கண்களை மூடிக் கொண்டேன்.
அந்தக் கைவிரல்களை மிக அருகில் பார்க்கவே
எனக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. நான் கண்ணை
விழித்தபோது அவள் அங்கிருக்கவில்லை.

நான் தனியானுபோதுதான் அந்தக்
கேள்வி என்னுள் எழுந்தது.

“எந்த சிகழ்ச்சியின் ஏதுவாய் காள்
இங்கு வந்தேன்?”

என்னை இப்படிக் கட்டிலோடு இளைத்து
விட்ட சம்பவம் சிச்சயம் விபத்தாகத்தான்
இருக்க வேண்டும். விபத்தில் லாமல்
வேறென்ன, விபத்துத்தான்! அது எப்படி
ஏற்பட்டது? சினைவுக்கு எட்டும் கடைசி
நாளின் சம்பவங்களை சரங்கனாய்க்கொர்த்
துத் தொடர்புகளை உருவாக்க முயன்றேன்.
சொல்லி வைத்ததுபோல் அந்த நிகழ்ச்சி
திரை படிப்படியாகவிலக யன்னலூடாக
வானத்தின் தோற்றம் விரிவடைவதுபோல்
நினைவில் படர்ந்தது.

நான் ஸ்கூட்டரில் வந்துகொண்டிருக்
கிறேன். சந்தியில் இடப்பக்கமாகத்திரும்ப
வேண்டும். இப்போதயவேகத்தைக் குறைத்து
20 பாகை சரீவில் வளைவில் திரும்புகிறேன்.
திரும்பி ஒருசிலயார்தூரத்துக்குமட்டும் நிதா
னம் என் கைகளுக்குக் கீழ்ப்படிக்கிறது.
அடுத்த கணத்தில் பாதையை முழுக்க
அடைத்தபடி சேறிவரும் லொறியைத்தான்
காண்கிறேன். அதைக் கண்டு வெருண்ட
துபோல் நிதானம் மேலும் அடங்கமறுக்
கிறது. எப்படியோ ஒதுங்கித் தப்பும்
வழியை அலகவதற்குள்ளொறியின் முன்பக்

கும் என் ஸ்கூட்டரை [முர்க்கமாக முத்தமிடுகின்றது. அதில் பிதுங்கப்பட்ட டவன் போல்நான் விளையப்படுகிறேன். அருகில் காய்ந்து போய்க் கிடந்த சாக்கடைமண் தன் அகோர விடாணைத் தீர்க்க என் உதிரத்தை உயலுக்கிறது. யாரோ வெல்லாம் ஓடி வருகிறார்கள். எல்லார்க்கும் கனம் என்னைப் பரிதாபத்துடன் நோக்குகின்றன. சிலரின் கண்களில்நீரே துளிர்ந்து விடுகிறது. சிலர் சகிக்கமாட்டாமல் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் நான் இறந்துவிட்டதாகவே நினைத்து இனி எனக்கு என்ன செய்தும் பிரயோசனமில்லையென்ற விரக்தியில் ஆழ்கிறார்கள், விபத்தின் சாதக பாதகங்களைவைத்துச் சட்டப் பிரச்சினையில் இறங்குகிறார்கள் சிலர். அதனால் சிலருக்குள் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த அவசங்களுக்குள் அகப்பட்டுக் கொள்ளாத இருவர் எப்படியோ என்னை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு வந்து சேர்க்கிறார்கள்.

சம்பவங்களின் சரம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அலைவரிசைகளாய்த் தோன்றித் திடீரென 'நறுக்' எனக் கத்தரித்துவிட்டது போன்று நின்று விடுகிறது.

அப்புறம் நான் என்னவானேன்?

விபத்தில் சிக்கியவனுக்குரிய விசேடமான வரவேற்புக்கள் கிடைத்திருக்கும். என்னுடைய அனுமதியின்றியே என்னை எக் கெல்லாம் அலுத்து ஓட்ட வைக்கிறார்கள்! இந்த உடல் வேதனைகள் அவற்றைத்தான் சொல்லியிருக்கின்றன.

'இதோ நான் இருக்கிறேன்' என்ற உண்மையின் சொருபத்தில் எதையும் நான் தாங்கிக் கொள்வேன்.

என்றாலும் இந்த 'உண்மையை' நிலை நிறுத்திய செயல்களை நான் அறிந்தாக வேண்டும்.

அவற்றை யாரிடம் கேட்டறிவேன்?

அவளைக் கேட்கலாமா?

அவளைத்தான் கேட்கவேண்டும்.

அவளுக்குத் தெரியும். நிச்சயம் தெரியும்.

அவள் இனிபும் வருவாந்தானே! வருவாள், வராமலும் விடுவாள்.

ஏன், அவளைத்தான் கேட்கவேண்டும்? இன்னொருத்தி இல்லைவா?

டாக்டர் இருப்பாரே, அவளுக்குத் தெரியாததுதான் என்ன?

யார் இக்கியென்றார்கள்!

அவளைப்போல் எத்தனையோ பேர் இருக்க முடியும்.

எக்வேரும் அவனாகிவிட முடியுமா? நான் அவளைத்தான் கேட்பேன். அவளையே நினைப்பேன்

அவளே வேண்டும்.

அவள், அவள், அவளேதான்!

அந்த முகம், அதன் ஒளியில் அறையில் கலியும் நிழல்களின் சாயல்கள்கூட அமிழ்ந்து விடுகின்றன. ஜ்வலிக்கும் விழிகளின் வீச்சில் என் உடல் வேதனைகள் பொசுக்கி விட்டாற் போன்று காண்மென்மையடைகிறேன். மெத்தென்ற விரல்களின் ஸ்பர்சத்தில், கொதிக்கும் குருதிக்கலன்கள் தன்மையடைகின்றன. ஏகாந்தமாய் அனுபவிக்கும் பால்நிலவாய் அவள் குளிக்கிறாள்.

என் அளவில் அவள் பெயர் பானுமதி! நாளே அவளுக்குப் பெயர் குட்டுவேன். எனக்குள் அவளை அடிக்கடி அழைப்பேன்.

பானு...!

அவளுக்குக் கேட்குமோ கேட்காதோ?

நான் வாய்திறந்து அழைக்கவில்லையே! அப்படியிருந்தும் அது கேட்கும்

நிச்சயம் கேட்டிருக்கும்.

அதோ வருகிறாளே என்னை நோக்கி, உணராமலா வருகிறாள்?

கிட்டே வருகிறாள்?

அது அவனல்ல. இன்னொரு பணிப் பெண். பானுமதியிலும் பார்க்க இருமடங்கு தடித்த உடல். முன்பு இடைஇருந்த இடத்தில் தசைக் கோளங்களின் ஆக்கிரமிப்புக்குடையை விடும் [வைத்தன, தூக்கணுள் குருவிக் கூடுகள் போன்று தொங்கி விழும் மார்க்கத்தை, உப்பிய வயிறு தாங்கிக் கொண்டிருந்தது. கன்னங்கள் பருத்து விட்டதனால் கண்கள் இன்னும் சிறியவை போல் தோன்றின. இவ்வளவுக்கும் அவளிடத்தில் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. அவளின்

ஒழுங்கான அசைவுகள் அவளின் தொழில் நிறமையை விருப்பித்தன. இதனால் அக் கவர்ச்சி க்ரமடங்குபெருகிவிட்டதுபோல் தோன்றியது.

அவள் சிறிய துரவியை, எண்பக்கமா சுத் தள்ளி வந்தாள். அதன் மேல் தட்டில் சின்னதொரு டிஸ்பென்சரியே இருந்தது. நான் தன்னைக் கண்களால் அளவெடுக்கிறேன் என்று தெரிந்ததும் இன்னும் தன் கட்டமைக்கே உரிய இயல்போடு என்னை கோக்கினான். தொடர்ந்து தேர்மோ மீட்டரில் என் உஷ்ண நிலையைக் கணித்து என் காலடியில் பதிந்தான். தொண்டையில் ஏதோ ரசாயனக் கலவையை வார்த்தான். திருப்பியோடுதன் கட்டமையை முடித்துக் கொண்டு நடந்தான்.

தொண்டையில் ஈரம் ஊறிய அந்தக் கணத்தில் என் நாக்கு விழித்திருக்கவேண்டும். அது வயிற்றின் செயற்பாடுகளைமேல் வாங்கிப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக, இன்னும்எத்தனையோ புதிய பொறிகளை இயக்கி விட்டது போன்று, பிரதான மண்டபத்தின் விளக்குகளை ஒன்றுசேர ஏற்றிவிட்டது போன்று, உடம்பின் நரம்புக்கால்வாய்கள் உணர்வால் நிரம்பித்துடித்தன.

மூதலில் பாணுமதியைக் கண்டபோது எனது உள்மனம் விழித்துக் கொண்டது. இப்போது இந்திரியங்கள் விழிப்பினை உணர்ந்தேன். உணர்ந்தேன், எல்லாம் ஒரு சிலகணநேர ஆர்ப்பாட்டங்கள். மறுபடியும் தம்முள் ஒடுங்கிப் போவதன் அறி குறியாய் புதிய அக்கினி நிலை தணிந்து குவிரிந்து படிப்படியாய் அடங்கும் இதம்.

நான் சுற்றுப்புறம் பார்வையைச் செலுத்த முயன்றேன். எனினும் விழிகள் அசைய மறுத்தன. தூக்கமே சொர்க்கம் போலவும், அதில் அமிழ்ந்துவிடுவதில் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணும் சங்கடமே வேண்டியதில்லைப் போலவும் தோன்றியது.

இமைகள் பாரத்தால் அழுந்தின. வெள்ளை விழிமேடுகள் விழிக்கூரையில் செஞ்சூழிக் கொள்ளக் கண்மணிகளை இருள் சூழ்கின்றது. அரைமயக்கத்தில் நரம்புகளே

கண்களாய்ச் சோர்விற்கு. உடலை அழுத்தும் கமை தளர்ந்துகொண்டுபோக நான் பஞ்சாய் மிதப்பதுமயக்கத்திலோ ஆகாயத்திலோ என்று தெரியவில்லை. இந்த நிலையில்தான் என்னுள் அந்த 'விழிப்பு' ஏற்பட்டது. எனினும் எதன்மூலம் அந்த விழிப்புச்செயல்படுகிறதென தெரியவில்லை.

ஆத்மாவின் விழிப்பு.

அந்தரங்கமாய் என்னுள் ஜீவிக் கும் உட்பிரக்லேதான் இந்த ஆத்மாவோ? நான் என்ற அக்கிகாரத்துக்குத் துணை நித்கும் இந்த உடலின் உணர்வுகள் உன்றுழைய முடியாத கர்ப்பக் கிரு சுத்தில் கரந்துறையும் நித்தியமான சக்தியாய் இது இருக்கவேண்டும். இல்லையெனில் மயங்கவும் முயங்கவும்மட்டுமேஆசை கொள்ளும் இந்திரியங்களின்செயற்பாடுகளையும் மீறி இவற்றால் நுகரமுடியாத உணர்வுகளுக்கு எப்படித்தான் என்னை அழைத்துச் செல்ல முடிகின்றது? நான் அவளிடம் கேட்டு அறிந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டவை இதோ ஆத்மாவின்விழிப்பில் இரை மீட்கப்படுகின்றன. அவை நிகழும் காலத்திலேயே அவற்றைப் பார்ப்பதபோலப் பிரமையை உணர்ந்துகின்றன.

வெயிலின் வெப்பத்தில் காலம் கரைந்துகொண்டிருக்கிறது. பொழுதுகள் பலப்பலவாய் மாறி நாட்களாய் முழுமைபெறுகின்றன. மூன்று முழு நாட்களாக என் உடல் துவண்டு அசைவற்றுக் கிடக்கிறது. மெல்லியதாய் இழையும் முச்சு எனது வாழ்வின் நிச்சயமற்ற தன்மையைக் கோடிட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் கால எல்லைகளை வரையறை செய்வதில் தமக்குள்ள அதிகாரத்தைப்பிரயோகிக்கும் டாக்டர்கள். தமது திறமையை மீறிய எந்தச் சக்தியும் எனது முச்சின் தூவியையை அறுத்துவிடாதபடி அவர்களின் தீவிர கண்காணிப்பு. இறுமாந்த நிலை. கரைத்து செல்லும் ஒவ்வொருவிசையையும் டாக்டர்களின் வெற்றியை ஊர்ஜிதப்படுத்துகின்றன, நான் புனர்ஜென்மம் எடுக்கிறேன்.

உடற்கூறுகள் சாத்திரம் வேகப்பட்ட தகை. அதுவுடைய தத்துவங்கள் இயற்கையின் நியதிகளோடு பொருதி வெகுவ தெல்லாம் அவர்களின் விரல் நுனியின் அசைவுகளில் தங்கியிருக்கின்றது என்பதை நம்பவேண்டியிருக்கிறது.

நம்புகிறேன்.

அவற்றுக்கு நான் மனமார தன்றி செலுத்துகிறேன்.

என்னைப் பார்ப்பதற்கு முதன்முதலாக ஆட்களை அனுமதிக்கிறார்கள். கட்டிலின் அருகில் அம்மா, அப்பா, உறவினர் ஒரீரு வர், அலுவலக கண்பர்கள்.

உயிர்க்குருத்துக்கள் கருகிவிடாத நிலை யில் என்னைக் காண்பதில் அம்மாவுக்கு மிக்க ஆனந்தம். நீர்த்தேக்கத்தில் அமீழும் விழிகளில் அந்த ஆனந்தமும் ஆழமான பாசமும் தொற்றி நிற்கின்றன. அப்பா துயரம் தாளாது மௌனமாகவே கரைகி ரூர். இடையிடையே வந்தவர்களின் கேள் விகளுக்குப் பதிலிறுக்கிறார். ஒரீருவர் அப் பாவிடம் ஏதாவது கேட்க வேண்டுமென்ற சம்பிரதாயத்துக்காகப் பொருத்தமில்லாத கேள்விகளைக் கேட்டு அதற்கு அவர் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் மௌனமா கும்போது, அவற்றின் பதில்கள் தமக்கு ஏற்கனவே தெரியும் என்ற பாவனையில் அவர்கள் அவருடைய மௌனத்தை அங்கீ கரிக்க, அப்படியானால் சரிதான் என்றள வில் அவர் மீண்டும் கரைகிறார். நான் அகப் பட்டு மீண்ட விபத்தின் கொடூரத்தை அவ ரவர் தங்கக் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்து அவகிறார்கள்.

வந்தவர்கள் போகிறார்கள்: புதியவர் கள் வருகிறார்கள். பொழுதுகள் மாறுகின் றன. புதிதாய் மருத்துகளைச் சுவைக்கி ரேன்.

திக்குச்சிகள் தொடர்ந்து உட்பிரக்கை யின் பார்வைக்கு எட்டாது மங்கிக் கொண்டு போகத் திரும்பவும் கட்டிலினின் விழிப்புக்குக் கூடு பாய முனைகிறேன்.

தூக்கமா விழிப்பா என்று கூறமுடி யாத மருண்டநிலை.

உட்பிரக்கையின் பார்வையினி கு ந்து வழித்திறங்கி நனவுலகில் அடிவைப்பதில் தெரியும் புதிய குழல்.

எனக்கும் அமைதி.

வெள்கிட்டுகளை நடந்து திரியும் பணிப்பெண்களின் பாதக்குறடுகள் மாந் திரம் சப்திக்கின்றன. மற்றும்படி ஆழ்ந்த அமைதி. இடைவே,

மாடியில் ஸ்ரெச்சர் வழுக்கிச் செல்லும் லாசகம்.

அடிக்கினாசில் கரண்டியை விட்டு ஹோர் விக்ஸ் கரைக்கும் கண்களப்பு

நனவுலக நிகழ்ச்சிகளை முன்வைப்பைப் போல் கிரகிக்கும் திறன் எப்படியோ கடி விடுகின்றது. மனம் குதியடித்துக்கொண்டு ஓட விழையும் குழந்தையாய்த் திமிறும் புளகாங்கிதநிலை. அதன் கடிவாளம் என் னிடம் இப்போது இல்லை. எப்போதுமே இல்லை மனத்திற்குக் கடிவாளந்தான் ஏது?

ஒரே முனைப்பு. அதன் மையத்தில் ஓடுங்கும் சிந்தனை. ஓடுங்க ஓடுங்க மோனப் பெருவெளியில் மிதக்கும் பரவசம் குழும். 'நான்' என்னும் அகங்காரத் தன்மை அகன்று எல்லாமே சுவியமாக, என்னிலும் கோடிப்பங்கு சக்தியிக்க ஒரு ஒளியின் துணுக்கை அணுகிப் பொலிவடைவேன். அந்தத் துணுக்கே பிறகு பல்விப் பெருகி உலகையளந்து மேலி திற்கிறது. அதில் சங்கமிக்க விழையும் ஆவேசத்துண்டுதல்...

அதையடைந்து, அதற்கப்பாலும் போய்...

போகமுடிகிறதா, போகத்தான் விடுகிறதா?

இந்த உலகின் பிணைப்பு,

மாந்தர்களின் பாசம்,

பெண்களின் போதை,

மனிதர்கள் அனைவரும் ஞானிகளாகிவி டாதபடி எத்தனை கண்காணிப்புகள்.

எல்லோருமே ஞானிகளாகிவிட்டால் இந்த உலகில் என்னதான் நடந்துவிடும்? படைப்பவன் ஏன் ஒழித்து நிற்கிறான்? பெண்மட்டும் ஏன் படைப்பின் கருவியாகி ருள்? பிரசவவேதையில் ஏன் ஆண்களுக்குப் பங்கு இல்லை? இலக்கியப் படைப்பா னிகள் ஏன் தங்களைப்பற்றிப் பெருமைய டித்துக் கொள்கிறார்கள்? டாக்டர்கள் ஏன் 'ஸ்டெத்தை' விட்டுக்குக் கொண்டு செல் கிறார்கள்? உத்தியோகத்தர்கள் ஏன் விட் டுக்குப் போக அவதிப்படுகிறார்கள்? பல்

கிழங்கு... மிகுதிக்காசைக் கொடுப்பதில் இவ்வளவு ஞாபகமற்றது? யாழ் தேவிகள் ஏன் இன்னும் மோதிக் கொள்ளவில்லை? கனவுகள் ஏன் சிதங்கரளில் தோன்றவில்லை? என் ஏன்பானுமதியைவிடத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்?

என் இது! இதற்கெல்லாம் ஏங்கே பதில் இருக்கிறதா? நினைப்பதெல்லாம் முடிவில் வந்து பானுமதியிடம் சரணடைவதன் அர்த்தம் என்ன?

என் அவளை விரும்புகிறேனா? விரும்புகிறேனென்றால் ஏன் விரும்பவேண்டும்? பெண்கள்மேல் கொள்ளும் விருப்பங்களுக்கு முடிவு ஏது?

பெண்ணுட்புறக்கணிக்கப்படும் வரையா? அந்தது பெண்களை வெறுக்கின்றவரையா? அப்படியானால் பானுமதியை எப்போது நான் விரும்ப ஆரம்பித்தேன்? எப்போது வெறுப்பேன்?

நினைக்க ஆரம்பித்தால் எல்லாவற்றை யுத்தால் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால் அவை திரும்பவும் பானுமதியில் வந்து முடியும் மர்மம் என்ன?

அவளிடமிருந்து அப்படி என்ன புது அனுபவம் எனக்குக் கிடைக்கப்போகிறது?

இதுவரை என் பழகிய பெண்களிடமிருந்து கிடைக்காத அனுபவமா?

வெறும் பேச்சுக்கள், அர்த்தமற்ற சினுக்கக்கள், தேவையற்ற சிரிப்புகள்...

இவைகளை எதிர்பார்த்து நான் அவர்களுடன்பழகவில்லையே!

அவர்கள் ஏனோ விடாப்பிடியாக அப்படி நடந்து கொண்டார்கள். அவர்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவை வழிகாட்டலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டார்களோ! இத்தப் பெண்களே இப்படித்தானா? அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியப்போகிறது?

பெண்களைப் பொறுத்தவரை என் முனைப்புகளே பவுத்திரமானவை! அழகிலே மயங்குவதில் என் என்னை வதப்பேன். அதன் உபாசகனாக இருப்பதில் இவ்வளவு அடைவேன். கடலில் களிகள்

ஒழுங்கான அசைவில், உணர்வு பவன் மையாய்க் கருமையாய்த்திரணும் மேகக்கள் விநாடிக்கொரு உருவம் எடுத்து அந்த உருவத்துடனேயே தம்முள் கூடிக்கலந்து புதிய மேகச் சிக்கலைச் சிருஷ்டிப்பதில், கண்ணுக்குப்புலப்படாத காற்றின் மென்மையில் கூட அஞ்சத் தகுந்த அழகு தெய்வீகமாய்ச் சுடர் விடுவதை உணர்வேன். செவ்வினதீரின் சிதத்தில், அதன் மேற்பரப்பின் வழவழப்பில் ஓர் அற்புத அழகு என்னைக் கவர்ந்திழக்க அதை முழுமையாகவே விழுங்கிவிட்டால்தான் உண்டு என்ற உத்தம், அழகு என்னுள்ளே ஏற்படுத்திய சாதனை யெயன்றி வேறென்ன? இயற்கையின் இத்த அழகுகளையெல்லாம் பெண் என்ற படைப்பில் ஒருங்கே காணுகின்றபோது பிரமிப்பிலிருந்து விடுபடமுடியாமல் மனமே அழகால் சிதைந்து கெழி அதற்குரிய பிம்பத்தைக் கையெடுத்து வணங்க வேண்டுமென்ற தூண்டுதலுக்கு ஆளாகிறேன் அழகின் முன்னால் அடிமைப்பட்டு என்னை இழக்கும்போது என் மனிதத் தன்மையிலிருந்து எவ்வளவோ உயர்ந்து நிற்பது போல் தோன்றுகிறது.

ஒரு பெண்ணில் அந்த அழகின் பிரமிப்பிடந்தான் எது என்று நிர்ணயிக்க முடியாதபடி அது நிறைந்திருக்க வேண்டும். முகத்தின் முன்னால் விழும யவிரக்கற்றைகளில், அவற்றைக் காதோரம் ஒதுக்கும் விரல்களின் பசுமையில், குறுகிய வளைந்த நெற்றியில், பருவங்களின் இசைவில், விழிகளின் வீச்சில், காகிலின் நிமிர்வில், கன்னங்களின் மழமழப்பில் இதழ்களின் துடிப்பில் கழுத்தின் கடைசலில் எங்குமே ஒரு தேஜஸ் அமைதியாய் நின்று பிரசங்கிப்பது போல் இருக்கவேண்டும்.

மழை பெய்ததும் மண்ணிலிருந்து எழும் மணம் போல அவளுக்கென்றே மணமுண்டு. அந்த மணத்தில் அவளின் அழகும் இயல்புகளும் இழைந்த மகரந்தமாக என் கவாசத்துடன் சக்கமிக்கவேண்டும். இதற்கு அவளை நான் முதலில் அணுக

வேண்டும். அனுபவமும் மென்மையான நினைவுகளும் நான் தேடும் மனத்தை அடையாளம் காட்டு, மாற வேகத்தில் பக்கமாய் அம் மனத்தை என் மூச்சோடு பிணித்து இழுத்து அதனையே முற்றுமாய்ச் சுவாசப் பைகளில் நிறைத்து. என் உடல் இழையங்கள் எங்குமே அம் மனம் விவாதித்துவிட்டாற் போன்றும் அவளின் மனத்தினூடான அணுகல் மூலம் அவளது பெண்மையின் மெல்லியப்புகளைத் தன்வயமாகக் கிட்டுகொண்டதுபோன்றும் அனுமானம் ஏற்பட்டு அதன் சிறையில் என் முனைப்புகள் முழுமை பெறும். அந்தச்சகானுபவத்தில் ஏற்படும் பெருமீதம்; அந்த விசாடிகளே அற்புதமானவை!

அவை என்றைக்கும் போலியாதல் கூடாது.

அவற்றின் சிரஞ்சீவித் தன்மையையறியவேண்டும். அவற்றுக்குக் கருவியாகித் தன்னை முழுமையாய் அர்ப்பணிக்க ஒருத்தி எனக்கு வேண்டும். அவளின் இசையுடன் அவளின் மனத்தில், பரிசுவுளர்வில், விழிக்கதிர் மோதல்களில் அவளை ஆட்கொண்டு அதன்மூலம் என் முனைப்புகள் சிரஞ்சீவித் தன்மை பெறவேண்டும்.

அந்த ஒருத்தியை நெஞ்சில் இருத்தி எத்தனை நாள் என் தேடல் நடந்துகொண்டிருக்கிறது!

இப்போதுகூட...

பானுமதி ஏன் அந்த ஒருத்தியாக இருக்கக்கூடாது?

இதுதான் என் நினைவுகள் கடைசியில் என்னையறியாது பானுமதியிடம் வந்து சரணடைவதன் விந்தையின் காரணமோ?

பானுமதி!

அந்த ஒரு சொல் என்னுள் எத்தனை ஜாலங்களை ஏற்படுத்துகின்றது!

என் நோவுகளுக்கெல்லாம் மருத்துவம் அந்த ஒரு சொல்தானே!

பானு...

உதடுகள் ஒருமுறை சந்தித்து ஒலியே முப்பி மறுபடியும் முன்னே குவித்து மனத்தின் ஒங்காரமாய் ஊ...ழையிடுகின்றது!

இம்முறை சந்தமே எழுந்துவிடுகிறது.

சில நாட்களாக என்னுள் நிரந்தர சந்தனை அந்த ஒரு அழைப்பில் தமது முழுப் பலத்தையும் பிரயோகிக்கின்றன. தொடர்ந்து யாரோ விரைந்து வரும் அரவம்.

புரு.

அவள் பானுமதியேதான்.

எவது பானுமதி.

பானு...

இப்போது அத்தச் சந்தம் எழவில்லை. சத்திகள் முதல் அழைப்பின்போது விரயமாகப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

இனி அழைக்க வேண்டியதில்லை. அவள்தான் அருகில் வந்துவிட்டாளே!

எனக்கு முதல் விழிப்பை ஏற்படுத்தியவர். பிறகு 'என்' ஆன்ம விழிப்புக்குத் துணை நின்றவர், என் முனைப்பின் காரணி!

"பானு விரைவில் வந்துவிடு"

"இதோ வந்துகொண்டிருக்கிறேன்"

"உன்னை அடையாளம் காண்கொண்ட எவ்வளவு தாமதத்தானே!"

"அதில்தான் எவ்வளவோ இனிமை தங்கியிருக்கிறது."

"அப்போ என்னை முன்னமே தெரிந்து கொண்டாயா?"

"தெரிந்துதான் உங்களைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன்."

என்னைத் தவிக்கவிட்டுவேடிக்கைபார்த்திருக்கிறாய்!"

"இல்லை, அது பெண்களின் இயல்பு."

"பொறுமையைச் சோதிப்பதா?"

"இல்லை, பொறுமையைப் போதிப்பது."

"அது மாத்திரத்தானே போதிப்பாய்?"

"வேண்டியதெல்லாம்போதிப்பேன்."

"உன்னைக் கண்டுகொண்டேனே, அதுவே இப்போது போதும்!"

"என்னைக்கானவைத்தேனே, அதுவே இப்போது போதும்!"

ஒன்றன்பின் ஒன்றும்!

நானே பானுமதி!

பானுமதியே நான்!

நான்—அவள்!

அவன்—நான்!

எனக்கு அவளாகி நிற்கிறேன்!

அவளே நானாகி நிற்கிறேன்!

இது என்ன வித்தை!

அவன்—

என்னருகே நிற்கிறேன்—

மணம்!

என் கையைப் பற்றுக்கொள்—

ஸ்பரிசம்!

என் விழிகளைச் சந்திக்கிறேன்—

கதிரினின் மோதல்!

மணம்! ஸ்பரிசம்! விழிக்கதிரினன்!

என்முனைப்புக்கண்டுதொடர்ச்சைமாவே
முழுமையடைகின்றன. முனைப்பின் பரிபூரணத்துவம்!

அவன் என்னுள் நிறைகொள். முதலில்
அவனின் மனமாக, பிறகு படிப்படியாய்
மெல்லியல் புகளாக, ஸ்தூலசரீரமாக என்
ஊன்றிக்கியமாகிறான்.

என் இதயத் துடிப்புகள் ஏன் இவ்வ
எவ்விதவகையடைகின்றன? என்ன பிரசாக
வேகம்! உத்வேகம்! பரிபூரணத்துவ எல்
லையை அணுகிவிடுவதில் உள்ள ஆவேசம்!
இதோ எல்லை!

இது. இது. இதுவேதான்!

இதன் அற்புத தரிசனத்தில் மயங்கி
கொள்கிறேன். உணர்விழக்கிறேன்.

புலன்கள் ஒழங்குகொள்ள.

நனவு நிலை கழன்றுவிழக் கணவின் பிர
தேசத்தில் பிரவேசிக்கிறேன்.

இதோ சக்தியின் திரும்புகிறேன். இப்
போது நான் தனியே வரவில்லை. கடவே
பாதுமதி வருகிறேன். எனக்குப் பக்கத்தில்
முல்லல், பின்னல், எனக்குள்ளே என்
குமே அவளாகி வருகிறேன். முல்லல்
Blind corner என்ற அறிவிப்புப்பணை
தெளிவாய்த் தெளிகிறது. சக்தியில் திரும்
பியதும் மெல்லிய பூக்காற்ற என்மை
வரவேற்கிறது. சாலைவின் ஓரமாக அந்தப்
புலிய மரம். பார்வையை மறைத்தபடி
அதன் கிளைகள். பூத்துச் சொரியும் அதன்
பெண்பண கோலம். மெய்சிவிரிக்கிறது!

அதைக் கடந்து மேலே செல்கிறேன்.
கனவு நிலை கழன்று பல்பமாகிறது.

அறிவிக்கும் விலகி இன்னும் மேலே செல்கி
றேன்.

துயில், துரியம், துரியாதீதம்,.....
இதோ யோகம்!

என் உடலில் ஆன்மாவின் நிலைகொள்
காத சஞ்சரிப்பை இதோ உணர்கிறேன்:

அது தன் சிறகுகளை விசி என் உடல்
கட்டிலிக்குத்து சிட்டாய்ப் பந்தது செல்வ
தில் உள்ள குதூகலம்!

அது கடந்து செல்லும் நிலையங்கள்
நிலைவிழிக்குத்து மங்குகின்றன.

அந்த முறுவல் மாத்திரம் என்னைச்
சூழ்ந்து நிற்கிறது; ஆன்ம விடுதலையில்
அதன் பங்கு எவ்வளவு மகத்தானது!

71 சித்திரை

அத்தநாட்கள்

ஏதோ

கெட்டகனவுகளாய்ச்

செத்துப்போகவில்லை.

ஒரே ஒருமுறைதான்

நிகழ்த்தது.

என்றாலும்—

நீளக் கோடொன்றை

நெஞ்சில் விழுத்தியது.

ஆதவினால்—

அத்தநாட்கள் சாகவில்லை.

எல்லாம் சாம்பராம்

என்றெண்ணவேண்டாம்.

சாம்பர் அறியீரோ?

மேலோ வெறும் தூள்.. புழுதி...

கிளறக்கிளறத்

தணல் பிறக்கும்.

அவ்வாறே இதுவும்.

மீளவொரு பிரசவம் பெறும்.

அத்தநாட்கள்—

சாகவில்லை.

—இளவாலை விஜயநகரம்

காட்டில்...

ரஷ்ய மொழியில்:- அக்ரூ அஹ்மத் நோவா
ஆங்கிலக் வழியாக
தமிழில் :- அ. யேசுராசா.

எள்ளுவைரங்கள் — நாக்கு கணிகள்
இரண்டு ஆக்கையினுடையது, மற்றவைஎனது.
எனது காதலன்,
இறந்த,
கதையின்முடிவு கொடு மாணது.

நரலிப்பான, அடர்ந்த புற்றரையில்
நான் படுத்திருந்தேன்:
அரித்தமற்றெனது சொற்கள் ஒலித்தன.
தானே பெரியஆள்போல் பார்த்தியடி
அவதானமாய்,
ஆந்தைஅவற்றைக் கேட்டது.

ஃவேர்மரக்கட்டக் எமைச்சூழ்க் திருத்தது,
கறுப்புச்சதுரமாய் ஞானம் எமக்குமேலே;
உனக்குத்தெரியும் உனக்குத்தெரியும்
அவர்கள் அவரைக் கொன்றார்கள்—
எனதுஅண்ணன், அவரைக் கொன்றான்.

தனித்ததோர் சண்டையிலல்ல;
புத்த கனத்திலும், சமரினுமல்ல.
ஆனால்
வெறிதான காட்டுப்பாதையில்,
எனதுகாதலன் என்னிடம் வருகையில்—

அவர்கள் அவரைக் கொன்றார்கள்:
எனதுஅண்ணன், அவரைக் கொன்றான்.

(1911)

ஓர் இலக்கியக்காரனும்; பல நிலைப்பாடுகளும், போலி முகங்களும்.

—ஆ. யேசுராசா

‘மல்விகை’க் கட்டுரையொன்றிற்குப் பதிலளிப்பதான இக்கட்டுரை முதலில் ‘மல்விகை’க்கே கொடுக்கப்பட்டது. பத்திரிகா தர்மத்தின்படி, விவாதத்துக்குரிய கட்டுரையொன்றை வெளியிட்ட மல்விகையே அதற்குரிய மறுப்பையும், வெளியிட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா தனக்கு உடன்பாடில்லாத கருத்துக்கள் வரும்பகுதிகளையும், குறித்த சில தனி நபர்கள் பற்றி வருவனவற்றையும் நீக்கவேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்தியதோடு, தீனம் அதிகமாகிவிட்டது என்றெல்லாம் தட்டிக்கழித்தார். டொமினிக் ஜீவாவின்னும், மல்விகையினதும் கேர்மையினங்கள் வெளித் தெரியவருவது இதுதான் முதற் தடவையல்ல; சமீபத்தில் சீகந்த ஒன்றே, இது. இவ்வாறெல்லாம் கடைமுறை இருக்கவும் அபிப்பிராயபேதமுள்ளவர்களைநாங்கள் மதிக்கத்தயார்: ‘சுதந்திரமான விவாதங்களா? அதற்குக் களம் அமைக்க நான் தயார்’ என்ற தொனியிலெல்லாம் அவர் எழுதியும், பேயும் வருவது வேடிக்கையாயிருக்கிறது! —ஆசிரியர் குழு.

1977 நொவம்பர் மல்விகையில் சாக்த தனின் ‘ஒரு நிலைப்பாடும், சில இலக்கிய காரரும்’ என்ற கட்டுரை வெளிவந்திருந்தது. ‘மெய்யுள்’ ஒன்று எழுதப்போவதாகவே அவர் சிலரிடம் சொன்னதாக அறிந்தோம். ஆனால் அவ்வாறு வெளியிடவில்லை. பச்சைப்பொய்களும், திரிபுபடுத்தப்பட்ட—சுயமுரண்பாடுகளுள்ளவையுமான விடயங்களை உள்ளடக்கிய அதனை, ‘மெய்யுள்’ எனக் குறிப்பிடாததும் ஒரு விதத்தில் பொருத்தமானதுதான். சரி, மற்றொரு எழுத்தாளனின்மேல் தானே குற்றஞ்சாட்டியது போல் — ‘இலக்கிய உலகின் பொலிசுகாரனாகச் சுயநியமனம் பெற்றுக் கொண்டவராக’ நின்றபடி சாந்தன், இக்கட்டுரையில் என்னத்தைச் சொல்கிறார்? தான் சிற்பதாக ஓர் இடத்தில் குறிப்பிடும் ‘மூன்றுவது பக்கத்தில்’ காலான்றியபடி அதற்கேயுரிய தத்துவகோக்கில் இலக்கியக்காரரை அணுகியுள்ளாரா? அவ்வாறும் கொண்டவதற்கில்லை. (அவரது எண்ண படைப்புக்களிற்கூட இந்த மூன்றுவதுபக்க நோக்கு

என்பதொன்றும் வெளிப்பாட்டையவில்லை என்பதே எனது கருத்து. ஆனால் இங்கு அதைத் தனியாக ஆராயவில்லை.) ஆனால் ‘கம்பஇராமாயணத்திலிருந்து கக்குலஸ்வரை சரித்திரத்திலிருந்து சமையல் வரை’ தெரிந்துள்ள ‘ஞானவானும்’ ‘பூரணனுமான’ சாந்தன் ‘வால்மீகியுப் போடத் தெரியாத’; ‘பகிடிக்குச் சிரிக்கத் தெரியாத’; ‘ஒருகுழந்தையைக் காண்கிறபோது கொஞ்சத்தெரியாத’— இத்தகைய இலக்கியக்காரரைக்குறையுடை மனிதர்களாகக் கண்டு ‘நக்கலடிக்கும்’ பணியையே செய்துள்ளார். ‘ஒவ்வொருவனையும் அவனவனுக்குரிய பலத்தோடும் பலவீனத்தோடும் சேர்த்துநேசிக்க என்னால் முடிகிறது. மனித பலவீனங்களைத் தாண்டிய அசாத்திய பூரணங்களை எதிர்பார்க்கும் மடைமை என்னிடமில்லை’ என்பதை அவர் இதயசுத்தமாகவே சொல்லுவாரானால் இக்கட்டுரையை மட்டுமல்ல, வேறுபல சிறுகதைகளைக்கூட எழுதியிருக்க வேமாட்டார். மற்றவர்களை அடிக்கவேண்டு

மென்ற அவதியில், இத்தகைய 'தன்மறுப்பை'க் கூட உணராமல் வெளிப்படுத்த அவரை உந்தியது எது? அவரது ஹீரோத்தனம் என்பதே எனது பதில். 1970ன் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்று வரை சாந்தனுடன் கொண்டுள்ள நட்பின் படிப்படியான புரிந்துகொள்ளல்களே, என்னை இவ்வாறு கூறவைக்கிறது. நேரடித் தொடர்புகளே துயில்லாத ஏனையவர்களும் இக்ஹீரோத்தனத்தை அவரது பலகதைகளில் கண்டு கொள்ளலாம். அதிலும் குறிப்பாக 'அவன் ஒரு ஹீரோ (நெய்தல் 4வது ஆண்டுமலர்—1970); 'ஹீரோத்தனம்' (ஒரே ஒரு ஊரிலே... சிறுகதைத்தொகுப்பு) ஆகிய கதைகளில். இக்கதைகளில் வரும் கதாநாயகன் வேறுயாரும்ல்ல; அது சாந்தனேதான். இலக்கியப் படைப்புகளில் வரும் பாத்திரங்களைக் கதாசிரியனாகவேனும் வென்றமென்பது கட்டாயமில்லையாயினும், 'தன்னின் வெளிப்பாடாய் அமைவதான இலக்கியத்தில்' எழுத்தாளன்பெரும்பாலும் மறைந்து நிற்பான் என்பதையும் நாம் தட்டிக்கழித்துவிடமுடியாது. ஹீரோத்தனம் என்ற கதையில் (பக்: 44) "...எப்படி எந்தக் கோணத்தில், எந்தமாதிரி ஒரு 'தட்டு' எதிராளியை விழுத்தும் என்கிற இப்போதைய அறிவு வந்திராத நேரமது" என்பதிலும்; "எப்பொழுதும் சிவராசாவை—என், எந்த நண்பனையுமே—சந்திக்கையில், 'ஹீரோ'வாக நெஞ்சை நிமிர்த்திப் பீடுகடைபோடும்உசார்—" (பக் 43) என்பதிலுமெல்லாம் இக்ஹீரோத்தனமே வெளிப்படுகிறது. 1977 டிசம்பர் மலர்களில் வந்த 'ஆறுதல்' என்ற சிறுகதையிலும் சமூகம் பிரமிப்புடன் அங்கீகரிக்கும் 'உலோகாயத உச்சமதிப்பிற்காக'—அவ்வாறான உச்சத்தைடைத்த தன் நண்பனைக் கண்டதில் ஆற்றாமை அடையும் மனத்தையும் நன்கு காண முடிகிறது. இந்தப் பின்னணிகளைப் புரிந்து கொள்வது, பின்னால் பேசப்பட்ட போதும் விடயங்களில் சாந்தனை நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக அமையும். 'மணலீட்டில் பின்மாகவும்; மணலீட்டில் மணவாளனாகவும்'—எங்கும் எதிலும் முகிந்திநிதமுடியும் இத்தச் சேர்ச்சிக்மனோபாவத்தினாலேல்லாம்

தான் இலக்கிய நண்பர்கள் பலருடனும் அவர் மோசமாக நடத்துள்ளார்; இதே மனோபாவத்தினாலேயே தான் எழுதியுள்ள பதினெட்டுக் குறிப்புகளில் நடக்காத வற்றை நடந்ததாகவும்; சொல்லப்படாத வற்றைச் சொல்லப்பட்டதாகவும் குறிப்பிட்டு இலக்கியக்காரர்கள் பலரை (பெரும்பாலார் இவரின் நண்பர் வட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்) கொச்சைப்படுத்தியுள்ளார் எட்டுக் குறிப்புகளில் நான் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளேன். இலக் 7; 8; 9; 10; 11; 12; 15; 16) மிகக் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டவற்றை விட்டு முக்கியமான சிலவற்றையே தெனியுபடுத்த விரும்புகிறேன். தப்பிக்கும் மனோபாவத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட இலக்கியக்காரரின் பயர்களைச் சாந்தன் குறிப்பிடாதது போலல்லாமல்—யாராவது கேட்டால் 'அது உம்மைக் குறிப்பிடவில்லை' எனச் சொல்லிவிடலாமல்லவா?—நான் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பெயர்களை யும் பொருத்தமான இடங்களில் குறிப்பிடுவேன்.

ஒன்று

சாந்தனின் நிலைப்பாடு (உண்மையில் நிலைப்பாடுகள்) எது? முற்றிலும் சுயநலத்தைச் சார்ந்து நிற்பதே அது. இலக்கியவரவிருந்த அசோகமித்திரனுடன் கொழும்பு கிணை இலக்கிய நண்பர் கழகத்தில் சில நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்வது சம்பந்தமான நடவடிக்கைகளில் சாந்தனும், நண்பர் இ. பத்மநாபய்யரும் ஈடுபட்டிருந்தபோது ஒரு சமயம் (1977 ஜனவரி வரையில்) அவருக்கு தன்னையறியாமலேயே சாந்தன் இதனை அழகாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.— "கணியாழியில் எனக்குக் கணம் தருகிறார்கள் என்பதாக்தான் கணியாழியிலும், அசோகமித்திரனிலும் (அவர் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவர்) எனக்கு அக்கறை. இல்லையென்றால் எனக்கு எந்தக் குப்பையென்றாலும் ஒன்றுதான்"—என்ற சார்ப்பு. எனக்குத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கான கணியாழியின் பங்களிப்பு ஆற்றல் மிக்க கண்குண அசோகமித்திரனுக்கு பிரக்கையுள்ளவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய

கௌரவம் என்பதெல்லாம் அவருக்கு முக்கியமாகப் படுவதில்லை. அவரது ஈடுபாட்டின் அளவுகோல் அது தனக்குச்சாதகமாக வெளியீட்டுக்களம் தந்ததென்பதே; அதற்காக மட்டுமே அவர் அக்கறைப் படுகிறார். இதுதான் சாந்தனின் சுயமான பிரக்ஞை.

நீண்டகால நட்புக்காரணமாயும், அவரது கலையாற்றலில் கொண்ட ஈடுபாட்டினாலும் (இன்றும் அதனை அங்கீகரிக்கிறேன்) 1975ன் பிற்பகுதியில் நான் கண்டியில் இருந்த வேளை 'அலை'யை வெளியீடுவதற்குரிய ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டபோது சாந்தனையும் ஆசிரியர் குழுவில் இணைக்க விரும்பி, கொழும்பிலுள்ள அவருடன் தொலைபேசியில் கதைத்தபோது 'நான் பிரிவினையை - தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை யேசரியென நம்புவதாகவும், உங்களுக்கு (ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்துள்ள, இமையவன் நான், மு. புஷ்பராஜன், ஐ. சண்முகன் ஆகியோருக்கு) வேறுசொருத்திருப்பதால் சேர்ந்து இயங்க முடியாதுள்ளது' என்றும் சொன்னார். அடுத்தநாளும் தொலைபேசியில்கதைத்தபோது 'தான் நேற்று அவசரப்பட்டுவிட்டதாகவும், உண்மையில் பிரிவினையைத்தான் ஆதரிக்கவில்லையெனவும் வேறு வசதியின்பு கனால்தான் ஆசிரியர் குழுவில் சேரமுடியாதுள்ளதென்றும்' சொன்னார், 24 மணித்தியாலங்களுள் திடீர்மாற்றம். என்னுடன் கதைத்த பின்பே அவருக்குச் சில விடயங்கள் ரூபகம் வந்திருக்கும். தனிநாட்டை ஆதரிப்பதால் இலக்கிய உலகில் பல வசதிகளை இழக்கவேண்டியவரும். அக்காலங்களில் அவர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், அதனைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர்கள், டொமினிக் ஜீவா, மல்லிகை இதழ் என்பவற்றுடன் நெருங்கிய உறவுகொண்டிருந்தார். கலாசாரப் பேரவையின் 'சங்கப்பலகைக்' கௌரவம், எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகக் குழுவில் ஓர் இடம் என்பவற்றைப்பெற்றிருந்தார். இலக்கியஉலகில் இத்தகையவர்களை அதிருப்தியுறச் செய்வதாக லோகசயதரீதியான இலாபங்கள் குறைய இடமுண்டு. ஆறுதலாய் யோசித்தபோது இது தட்டுப்படவே அடுத்தநாள் மறுத்திருக்கிறார். காணிகள் சிரித்துக் கொண்டோம். தனிநாட்டை ஆதரிப்பதற்கு சாந்தனுக்கு

உரிமையுண்டு. அவர் பூரணமாக நம்பினால், இயன்றவரை அதனை வெளிப்படுத்தி அதற்காக உழைக்கவேண்டும். தனிநாட்டை எதிர்க்கும் மல்லிகையுடனும், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடனும் நெருங்கிய உறவு கொள்வதற்குப் பதிலாக, 'சுதந்திரனுடனும்' 'சுடருடனு'மேயே தொடர்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இன்றுவரை அவர் இதைச் செய்யவில்லை. இவ்விரண்டு இதழ்களும் (சாந்தன் இவற்றின் அபிமான வாசகனுக்கூட) 'வெறும் உணர்ச்சிகரமானவை' என அவர் கருதினாலும், அறிவுபூர்வமான விடயங்களை தனிநாட்டை ஆதரித்தபடி அவர் இவற்றுக்குக் கொடுத்தால், அவர்கள் வேண்டாமென்று சொல்லப்போவதில்லை. ஆனால் சாந்தனுக்குத் தான் அவ்வாறுசென்றதன் 'இலக்கியவாய்ப்புகள்' ஆட்டம்காணும் என்பது தெரிவதாலும், அவ்வாறான நிலைமையை அவர் விரும்பாததாலுமே தன் அடிப்படை கோக்கத்திற்கே முரணான குழுக்களுடன் ஒட்டிக் கொண்டுள்ளார். ஒரு நிலைப்பாட்டைப்பேண வேண்டுமென்றெல்லாம் அவர் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

1975மேமாதம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தால் நடாத்தப்பட்ட 'தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாட்டிலும்' சாந்தன் நெருங்கிய பிணைப்பைக் கொண்டிருந்தார்; பாட்த் குத்தியபடி 'தொண்டராகவும்' பணிபாற்றினார் எங்களுக்கு அம் மகாநாட்டில் நம்பிக்கை இருக்கவில்லையாதலால் வெறுமனே அவதானிப்பிற்காக பார்வையாளர்களாகச் சென்றிருந்தோம். தனிப்பட்ட கதைப்புகளில் இந்த மகாநாட்டைச் 'சுத்த ஹம்பக்' எனவும், 'இதனால் ஒருபிரயோசனமும் இல்லையெனவும்' சாந்தன் பலதடவைகளில் எம்மிடம் தெரிவித்துள்ளார். இதன்பிறகு கூட அம் மகாநாட்டிற்காக சாந்தனில் எவ்வாறு உழைக்க முடிந்தது? உண்முகம் சிவலிங்கம் ஒரு மார்க்ஸிஸ்தர். (சாந்தன் ஒரு மார்க்ஸிஸ்தர் அல்ல.) அவரே மகாநாட்டுக் குழுவில் ஆரம்பத்தில் இருந்து விட்டு, அதிருப்தியுற்று வெளியேறி விட்டார். இறுதி நாள் நிகழ்ச்சியில் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, கலியாணங்கத்தின்போது மகாநாட்டின் போலித்தனத்

தினையும் அம்பலப்படுத்தினார். பெரும் சல சலப்பை அது ஏற்படுத்தியது. ஆனால் சாந்தனோ தான் சரியென நம்பியதற்காக நிற்கத் தயாராயில்லை. இங்கும் இவரது நிலைப்பாடு போவியானதாகவே இருக்கிறது.

1975 ஒக்டோபரில் சாந்தனின் 'ஒரே ஒரு ஊரிலே...' சிறுகதைத் தொகுப்புவெளி வந்தது. 1976-ன் பிற்பகுதியில் சாஹித்திய மண்டலத்தின் பரிசுக்கான பரிசீலனைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, யாழ்ப்பாணம் வந்த சாந்தன் ரொம்பவும் பதட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். புஷ்பராஜனுக்கும் இது தெரியும். செல்லை க. பேரனுக்கும் (ஒரு பட்டதாரி நேசவுக்குப்போகிறான்); செல். முருகபூபதிக்கும் (சுமையின் பங்காளிகள்) சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான பரிசுகள்கிடைக்கலாமென அவர் ஐயப்பட்டதே இதன் காரணம். சாந்தனின் கலையாற்றலுக்காக அந்தவருடச் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு அவருக்கு வழங்கப்படுவது சரியானது என்பதில் எனக்கும் உடன்பாடு; ஆனால் அதற்காக இவ்வாறு 'அந்தரப்படுவதில்' உடன்பாடிடில்லை. சாந்தன் கருதியது போலல்லாமல் அவருக்கும் முருகபூபதிக்கும் பரிசு பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்நாட்களில் 'முருகபூபதியுடன் சேர்த்து தனக்குப்பரிசு கொடுத்தது தன்னை அவமானப்படுத்துவதாகும்' என்ற பொருள் படச் சொன்னார். ஆனால் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைத் தான் பொருட்படுத்தவில்லையென்பிறகு பேசித் திரீந்தார். இனிமேலும், சுவையான கதையொன்றிருக்கிறது. 1976 டிசம்பரில், நண்பர்கள் சிலர் சின்றபோது அந்த வருடத்தில் வந்த சூழத்து நாவல்கள் என்னென்ன வெனச் சாந்தன் கேட்டார். வீரகேசரி வெளியீடுகளாகவந்த நாவல்களைப் பெயர்சொல்லி எண்ணினோம். 'அப்ப நல்ல நாவல்களென்றும் வரையில்' எனச் சாந்தனே அக்கதையை முடித்து வைத்தார். கொஞ்ச நாட்களின் பின்னால் தான் கொழும்பு நண்பர் பத்மநாபன் மூலமாக, (கொழும்பு மு. பொன்னம்பலமும் சேர்ந்து இதனை தெரிவித்திருக்கவாய்ப்புண்டு. சரியாக ஞாபகமில்லை) சாந்தன் அவசர அவசரமாகத் தனது 'ஒட்டுமா' காவலை (தின

கரன் வார மஞ்சரியில் தொடராக வந்தது) ஓர் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சடிப்பதாகவும், 16 பக்கங்கள் முடிந்துள்ளதாகவும், டிசம்பர் முடிவிற்குள் புத்தகவேலையை முடிப்பது அவரது நோக்கமெனவும் அறிந்தேன். ஆனால் அச்சக வேலை நெருக்கடியினால் குறித்த காலத்தினுள் அது முடியாது என்பது தெரியவரவே, பிந்தி வருவதில் பயனில்லையெனக் கண்ட சாந்தன் 16 பக்கங்களுடனேயே அதை நிற்பாட்டிக் கொண்டார். இத்தகைய அவசர முயற்சிக்கு சாஹித்திய மண்டலப்பரிசை நோக்கிய 'குறியே' காரணமாகும். அந்தவருடத்தில் நல்ல நாவல்கள் வராததால், தனது நாவலுக்குப்பரிசு கிடைக்கக்கூடுமென்றும், அப்படிக்கிடைத்தால், அடுத்தடுத்து இரண்டுமுறை பரிசு பெற்ற மேலதிகக் கௌரவம்கிடைக்கக்கூடுமென்றும் கருதியே சாந்தன் அம் முயற்சியில் இறங்கினார். ஒருபுறம் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு முக்கியமில்லையென்று சொன்னபடி—தான் இந்த லோகாயதமதிப்புக்களை உதாசினப்படுத்தவதாக ஒரு ஹீரோத்தனம்; மறுபுறம் அம்மதிப்பினைப் பேற்று உயரத்தில், கம்பீரமாய் நிற்பதற்குரிய முயற்சியிவியங்கும் ஹீரோத்தனம்— எவ்வளவு முரண்பாடு! (சேர்ச்சில் மனோபாவத்தை, இங்கு நாம் நினைவு கூரவேண்டும்) ஹீரோவின இரண்டு முகங்கள்— நிலைப்பாடுகள் தெளிவாக வெளிப்படும் இடம் இது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

யாழ்ப்ப.

திரைப்பட வட்டம்

● ஆண்டிற்கு

ஆறு பிறமொழிக்

கலைப் படங்கள் பார்க்கும் வாய்ப்பு.

● ஆண்டுச் சந்தா : ரூபா 15/=

தொடர்:-

41, முன்றும் குறக்குத் தெரு,
யாழ்ப்பாணம்.

பதிவுகள்

சமீபத்தில் மூன்று இலங்கைத்தமிழ்த் திரைப்படங்களைப் பார்க்காமடிந்தது. 'நான் உங்கக் தோழன்', 'வாடைக் காற்று', 'தென்றலும் புயலும்'. இவற்றில் வாடைக்காற்றுப் பற்றியே ஓரளவு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியும்.

ஒரு நல்ல நாவல் மோசமான திரைப்படமாகவும், மோசமான நாவல் ஒரு நல்ல திரைப்படமாகவும்கூட அமைவதுண்டு இவை நல்ல திரைப்பட கவடியிலும், நெறியாளரின் கூர்மையான கண்ணோட்டத்திலும் தங்கியுள்ளது. வாடைக்காற்றைப் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு நல்ல நாவலுமல்ல; மோசமான திரைப்படமுமல்ல.

வாடைக்காற்றைப் பொறுத்தவரை பாராட்டத் தகுந்த அம்சம் தென்னிந்திய தமிழ் திரைப் படங்களின் நிச்சயிக்கப்பட்ட அம்சங்களிலிருந்து. தன்னை முற்றுக் விடுவித்துக் கொள்ளாவிடினும், பெருமளவிற்கு அது தன்னை விடுவித்துக் கொண்டதுதான். நகைச்சுவை நிறைந்தசண்டைக் காட்சியினையும், காதல் பாட்டினையும் தவிர்த்திருக்கலாம். இவைகள் படத்தின் இயல்புக்கு முரணாக துருத்திக் கொண்டு வின்றது. படத்தில் ஆண்காங்கே காட்டப்பட்ட மீனவச் குழல், குறிப்பாக கூடற்கரையில் கூடையில் மீன்கமத்தல், மீனறுதல் போன்றவைகள் ஓர் உண்மையான மீனவச் குழுவுக்குரிய உயிர்த்துடிப்புடனும், செறிவுத் தன்மையுடனும் இல்லாமல் அக்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக தெறித்துக்காணப்பட்டது. நாகம்மா வலை பொத்தும் காட்சி நகைப்பிற்சூரியதாகவும், மீனவச் குழுவுக்கு அந்நியப் பட்டதா கவும் போய்விட்டது.

'ஆலை' இலக்கிய வட்டத்தினருக்காக 'ஆலை'யின் சாதனைகளுடன், யாழ்ப்பாணம் வஸ்நியன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு, இலக். 6, மத்திய மேற்கு வீதி, குருநகரில் வசிக்கும் சி. எமிலியஸ் என்பவராக வெளியிடப்பட்டது. திரிவாக ஆசிரியர் அ. யேசுராசா.

எப்படியிருந்த போதிலும் இது எமது சமீபத்துத் திரைப்படம் என நாம், சிறு பெருமை பேசிக் கொள்ளலாம். உண்மையில் "குத்துவிளக்கு", "பொன்மணி" "வாடைக்காற்று" ஆகிய படங்கள் சமீப திற்குரிய தனித்துவத்தையும், சர்வதேச திரைப்படக் கலைப்படைப்புகளுக்கரிய ஆரம்ப அடிச்சுவடுகளையும் கொண்டிருப்பதனால் இவைகளைவிட்டு சமீப தமிழர்கள் நிச்சயம் பெருமை கொள்ளலாம்.

மற்றுமீரு திரைப்படங்கள் அசலாக அப்படியே தென்னிந்தியத் திரைப்படங்களைப் பின்பற்றியிருப்பதனால், அவைதரும் எரிச்சலையும் சலிப்பையும் இப்படங்களும் ஏற்படுத்துகின்றன. இக்குறைபாடு இந்த இரண்டு படங்களுக்கும் மாத்திரமல்ல, மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று படங்களைத் தவிர சமீபத்தில் வெளிவந்த மற்றையத் தமிழ்த்திரைப்படங்களுக்கும் பொதுவானதாகும். நமது நாட்டின் திரைப்படங்கள் என்ற காரணத்திற்காக இந்த எரிச்சலையும் சலிப்பையும் நியாயம் என்று நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமா? என்ற எண்ணம் தவிர்க்க இயலாது எழுகின்றது. தென்னிந்திய தமிழ் சஞ்சிகைகளை "குப்பை" என நாம் சொல்லும் போது நமது நாட்டின் வெளிவந்த குப்பைகளையும் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும் என்பதுபோல; தென்னிந்திய திரைப்படங்கள்தரமற்றவை என்று சொல்லும்போது நமது தரமற்ற படங்களையும் ஒப்புக் கொள்ளும் பக்குவம் வேண்டும்.

சமீபத்தில் இதுவரை வெளிவந்த சொற்ப திரைப்படங்களுக்குள்ள தென்னிந்தியத்திரைப்படங்களைப் போன்றவைகளே அதிகம் வெளிவந்திருப்பது, வருத்தம்தரும் ஒரு விடயமாகும்.

- மு. மு. பாராஜன்